

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 972

DE OVERVAL VAN DEMING.

20 cent

Raffles ging voor de piano zitten en daar begon het!

NIEUWE SERIE

De overval van Deming.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN ONHOUBBARE TOESTAND.

In den laatsten tijd werden de bewoners van vele kleine steden op de grens van de Vereenigde Staten en Mexico verontrust door het onbeschaamde optreden van Mexicaansche rooversbenden.

Reeds herhaalde malen had de Amerikaansche gezant te Mexico-City op last van zijn regeering ernstig geprotesteerd tegen dezen staat van zaken, maar telkens had hij het stereotype antwoord gekregen, dat de Mexicaansche regeering deze benden niet in de hand had, en er niets aan kon doen.

Wel beloofde zij telkenmale het politietoezicht te zullen verscherpen, maar men wist te Washington maar al te goed wat dit beteekende.

Er werden voor den vorm een paar dozijn bereden gardes naar de grens gezonden, die, als zij al niet gemeene zaak met de bandieten maakten, hun tijd zoek brachten met sigaretten rooken en kaarten in de blokhuisen, die voor hun verblijf waren aangewezen.

Trouwens, men moest in het gebergte al

zeer goed bekend zijn, wilde men er met vrucht een groot aantal stoutmoedige voor niets terugdeinzende bandieten vervolgen, die zelve van kindsbeen af langs de tallooze bergpaden hadden rondgezworven en er volkomen thuis waren.

De Amerikaansche grenswacht deed wat zij kon om de onguere gasten te beletten de grens over te steken, maar, er zou een leger van wel honderdduizend noodig zijn om dit met kans op welslagen te kunnen doen.

Want de bandieten zorgden er wel voor, dat zij niet de gewone wegen volgden, maar langs zijpaden en over schijnbaar ontoegankelijke bergpassen het Amerikaansche grondgebied bereikten.

De roovers werden niet alleen gedreven door hun zucht naar buit, maar eveneens door hun onbluschbaren haat jegens de Gringo's, zooals de Mexikaansche volksklasse de Amerikanen minachtend pleegt te noemen.

Herhaaldelijk werden er schoten gewisseld

tusschen de Amerikaansche grenswacht en de Mexicaansche bandieten, en dan werden er telkens lange nota's gewisseld tusschen Mexico-City en Washington, die volstrekt geen resultaat opleverden en evengoed in de pen hadden kunnen blijven. Want helaas werden deze nota's niet door de Mexicaansche bandieten gelezen en zij zouden er, indien dit wel het geval was, toch geen acht op hebben geslagen.

In het kort, zij lachten wat om de Amerikaansche, zoowel als om hun eigen diplomaten en regeering.

Meestentijds kwamen de bandieten onverhoeds opzetten, wanneer de duisternis reeds gevallen was en zij dus minder kans van ontdekking hadden.

Zij verschenen steeds te paard, stegen aan de grens van de stad af, waar de dieren werden achtergelaten en aan de hoede van een paar oudere bandieten werden toevertrouwd, en drongen dan te voet, met de revolver in de vuist of het geweer in den aanslag de stad verder binnen, braken de winkeldeuren open en plunderden wat van hun gading was, terwijl de eigenaar in bedwang werd gehouden door de opgeheven revolvers.

Het kwam ook wel voor, dat zij voorbijgangers wier uiterlijk slechts even aan rijkdom herinnerde, midden op straat aanhielden en leegplunderden.

Bij het minste teeken van verzet maakten zij van hun wapens gebruik.

Voor al het stadje Deming had in den laatsten tijd veel van deze bandieten te lijden.

Deming ligt aan de groote spoorlijn welke langs de geheele zuidelijke grens der Vereenigde Staten loopt, van San Francisco over Los Angeles, Yuma Sierra Blanca en New-Orleans naar Washington.

Het kleine stadje is door bergen omgeven, en zeer schoon gelegen aan den oever van een kleinen stroom, waarvan de bron op Amerikaansch gebied, het einde echter eenige tientallen mijlen ten zuiden van de grens in Mexico is gelegen, waar hij uitloopt in een klein meer.

Van Deming gaat een zijlijn van den grooten spoorweg naar Fort Thorn, een der voornaamste verdedigingswerken tegenover de Mexicaansche grens.

Desondanks is het een kleine plaats, met nauwelijks tienduizend inwoners, een paar hoofdstraten, eenige kerken, twee schouwburgen maar daarentegen een vijftal bioscopen en zeer veel winkels.

Er was een politiemacht van ongeveer zestig man, onder bevel van een inspecteur.

Garnizoen lag er echter niet, want de nabijheid van het Fort Thorn werd voldoende geacht om tegen alle overvallen van Mexicaansche zijde beveiligd te zijn.

Maar nu de aanrandingen voortdurend toenamen, had men vijftig soldaten gezonden, die waren ondergebracht in een daarvoor ontruimd schoolgebouw.

Een paar keeren was een afdeeling militairen er in geslaagd, enkele bandieten neer te schieten maar dit scheen de anderen, die de vlucht hadden kunnen nemen, in het geheel niet af te schrikken, want reeds den daaropvolgenden nacht keerden zij terug, stoutmoediger dan ooit, doodden drie personen en drongen vier winkels binnen, waar zij geld en levensmiddelen stalen.

De militairen konden natuurlijk niet overal te gelijk zijn, en zeer waarschijnlijk bevonden er zich spionnen in de stad, die door middel van geheime seinen aan de roovers het teeken gaven wanneer alles veilig was.

De burgerij uitte bittere klachten en beschuldigde het gemeentebestuur, dat zijn maatregelen volkomen onvoldoende waren, er was echter geen uitzicht, dat men meer kon doen, want het garnizoen van het fort mocht niet al te zeer verzwakt worden.

Er was een vrij breede straatweg, van Deming langs de rivier naar de Mexicaansche grens, maar deze werd door de Mexicanen slechts zeer zelden gebruikt.

Zij staken te paard dwars de bergen over, nu eens hier, dan eens daar, en het was gewaagd, hen daar te volgen, want zij legden er zich in hinderlaag en schoten de soldaten, die hen hadden durven achtervolgen in de duisternis neder om daarop snel te vluchten.

Zoo was de stand van zaken in het begin van de lente, en de bandieten schenen hun bedrijvigheid nog aanzienlijk te willen vermeerderen nu de schoone dagen weder waren aangebroken en het gebergte toegankelijker was.

Het was omstreeks vijf uur in den avond, toen aan den westelijken hemel, ongeveer ter hoogte van het Mexicaansche stadje Janos, een klein, zwak glinsterend punt verscheen, dat zich met groote snelheid leek te verplaatsen.

Een vogel kon het niet zijn, want daartoe was de beweging te gelijkmatig en geen enkele vogel vertoonde deze eigenaardige, zwak glinsterend grijze kleur als van dof gepolijst zilver.

En toch was het een vogel, maar een mecha-

nische, een vogel, door menschenhanden vervaardigd, die met weergalooze snelheid het luchtruim doorkliefde.

Het was een vliegmaschine van wonderlijken bouw, die daar op een hoogte van ongeveer vierduizend meter voortijlde, blijkbaar met het doel, Mexico over te steken, en bij Sierra Blanca de grens te passeeren.

Het lichaam bestond uit aluminium evenals de sierlijk gevormde draagvlakken, en daarom had de machine dien zilverachtigen glans.

Het cabine bood ruimte voor zes of zeven personen en kon geheel worden afgesloten.

Dit geschiedde steeds des nachts als de zetels werden opengeklapt, en in gemakkelijke slaappleaatsen veranderd, waarop de reizigers zich konden uitstrekken, terwijl zij met fabelachtige snelheid door het luchtruim werden gevoerd.

Op dit oogenblik zaten er echter slechts drie mannen in deze soort open kajuit, of roef, allen in pelsen gehuld, en met bontmutsen op het hoofd, want het was op deze hoogte bitter koud.

De man die de vliegmaschine bestuurde, en den ernstigen blik zijner grijze oogen op het bord met de hoogte- en de snelheidsmeters gevestigd hield, was John Raffles.

Naast hem zat zijn trouwe vriend, Charles Brand, jonger dan hij, en met een rond, blozend gelaat.

De derde man, die achter hen was gezeten was iemand van reusachtigen lichaamsbouw.

Zijn naam was James Henderson, en te Londen kon men hem vaak zien zitten achter het stuurwiel van een prachtige auto waarin hij zijn meester Lord William Aberdeen — zoo luidde de naam van Raffles als hij zijn rol te Londen vervulde — door de straten van de wereldstad reed.

Het was geen toeval dat de vliegmaschine De Sperwer geheeten, zich in den laten namiddag van dien prachtigen lentedag boven Mexicaansch grondgebied bewoog.

Raffles had ongeveer twaalf dagen geleden Londen verlaten, met een hoeveelheid diamanten en goud ter waarde van eenige millioenen aan boord van de vliegmaschine, welke hij zelf had uitgevonden en samengesteld, welchen schat hij ging voegen bij zijn andere bezittingen, veilig verborgen op een der eilanden van de Marshallgroep.

Op den terugtocht, welke hij over Azië en Europa had willen maken, werd hij door een hevigen orkaan overvallen, die hem tegen zijn zin dwong, op een der zoo goed als onbekende eilanden van den Salomon-Archipel te landen.

Hij had daar met zijn beide makkers een zeer gevaarlijk avontuur doorleefd, na in handen van de menscheneters te zijn gevallen, die hem als een soort godheid beschouwden.

Slechts door de schrandereheid van Henderson waren de drie mannen aan het vreeselijk gevaar ontsnapt, te worden gedood en als voedsel te dienen voor de afschuwelijke wilden, die dit eiland bewoonden.

Zij hadden met de trouwe vliegmaschine, nadat deze door Henderson hersteld was, de vlucht kunnen nemen en binnen een enkelen dag, na om vijf uur het eiland te zijn ontvlucht, den Grooten of Stillen Oceaan in zijn geheele breedte overgestoken, met een snelheid, die schommelde tusschen de vier honderd vijftig en de vijf honderd kilometer per uur.

Raffles had dus zijn plannen gewijzigd en er de voorkeur aan gegeven, over twee oceanen en het smalste gedeelte van Amerika te vliegen in stede van over de Philippijnen, Indië, Perzië, Klein Azië en Europa.

Alle omstandigheden waren met de reizigers geweest, — het weder was heerlijk schoon, en de lichte bries die er stond, woei met de vliegmaschine mede.

Slechts over één omstandigheid hadden zij zich te beklagen, zij hadden honger!

Er was helaas geen tijd geweest om den voorraad aan boord van de vliegmaschine te vernieuwen, en reeds om twaalf uur in den middag hadden zij het laatste stukje beschuit, en een enkel blikje sardines, het laatste overgeblevene, verorberd. Het zou dus zaak zijn, spoedig te dalen teneinde den voorraad levensmiddelen aan te vullen, hetzij door een en ander te koopen, hetzij door een malschen reebok en eenige fazanten of patrijzen neer te leggen.

De ledematen van de drie luchtreizigers waren ook een weinig verstijfd door het lange zitten in dezelfde houding, en zij zouden niets liever willen, dan ze weder wat lenig te maken!

De vliegmaschine had het eerst land gezien ter hoogte van de kaap van Sint Antonio, op de Westkust van beneden-Californië gelegen.

Deze landtong, zeker de grootste ter wereld, telde echter op deze hoogte weinig groote steden uitgezonderd misschien San Quentin.

Maar Raffles gaf er de voorkeur aan, eerst de prachtige Golf van Californië over te vliegen en dicht bij een stad, op de luchtlijn naar Washington gelegen, te landen.

En zoo kwam het dat de „Sperwer” zich omstreeks vijf uur in den avond als een kleine stip aan den hemel ten Oosten van het Mexicaansche stadje Janos vertoonde.

HOOFDSTUK II.

EEN ONVERWACHT AVONTUUR.

Raffles, die achter de stuurinrichting zat, liet de machine zeer aanzienlijk dalen, en tevens hield hij Noordelijker aan om de grens over te steken, daar hij voornemens was dicht bij Deming te landen.

Charles had een kijker ter hand genomen, en bracht dien nu en dan aan het oog.

Maar ook met het ongewapende oog konden de luchtreizigers genieten van het heerlijke schouwspel dat zich onder hen uitbreidde.

De vliegmaschine bevond zich hier boven de Noordelijke uitloopers van het heerlijke gebergte van de Sierra Madre, dat zich langs de geheele Westkust van Mexico uitstrekt, en zich in Amerika voortzet tot aan het plateau van Colorado.

Allerwegen ontsprongen kleine en groote rivieren, waarvan de voornaamste zijn de Rio Yagu, de Rio Sonoro, de Rio Gila in het Noorden, benevens de befaamde Zoutrivier.

Als zilveren linten slingerden zich deze rivieren door de lommerrijke dalen, begroeid met boomen, welke men zoowel in de tropen als in de gematigde luchtstreken aantreft.

De bergen verhieven zich hier en daar tot een hoogte van drieduizend meter en het was een betooverend gezicht de met sneeuw bedekte toppen te zien, terwijl de hellingen met heerlijk groene bosschen beplant waren.

De vliegmaschine was nu tot ongeveer duizend meter gedaald, want de bergen waren overgegaan in heuvels, ongeveer drie honderd meter hoog, en voor de luchtreizigers strekte zich nu een breede vallei uit.

Maar eensklaps trok Charles Raffles bij den arm, en wees hem naar een punt ter rechterzijde van de vliegmaschine, waar zich een goede weg door de heuvels slingerde, welke bij Janos begon en den rivieroever volgde.

Over dezen weg scheen zich een soort vlek voort te bewegen, maar door den kijker had Charles gezien dat het een troep bewapende mannen was die in Noordelijke richting voorttrok, gezeten op kleine, sterke paarden.

De troep ruiters was ongeveer tachtig man sterk.

Zij droegen allen vilten punthoeden met breede randen, fluweelen wambuizen, waarvan de mouwen met zilvergalon bestikt waren, zeer wijde, lederen broeken, waarvan de naden bestikt waren met een reep schapevel, terwijl zij even onder de knie, op zijde van het been gespleten waren, en aldus een driehoek vormden, met roode zijde opgevuld. Zij hadden buitengewoon groote sporen aan de lage schoenen, die in fraai bewerkte stijbeugels rustten.

De tuigen der paarden waren met kleine koperen plaatjes en koperen spijkerkoppen voorzien, evenals de hooge zadels.

De mannen droegen allen een geweer aan den riem over den schouder, of wel in een halster aan den zadel bevestigd, en bovendien hadden zij op den heup de revolvertasch met den „Sixskooter”.

Hun gelaat was gebruid door een langdurig verblijf in de buitenlucht, en zij zaten te paard, alsof zij met hun rijdier waren samengegroeid.

Dit alles had Charles door zijn kijker kunnen opmerken en nu schreeuwde hij Raffles in het oor wat hij zooeven gezien had.

Deze beduidde Charles dat hij het stuurwiel moest overnemen en bracht op zijn beurt den kijker voor het oog.

De ruiters hadden onder het rijden allen het hoofd gewend, want zij hadden het gezoem van de schroef reeds gehoord en keken nu nieuwsgierig naar de vliegmaschine, die nu op ongeveer gelijke hoogte met hen vloog.

Nu liet Raffles den kijker weder zakken en riep Charles toe :

— Het zijn Mexicaansche roovers of smokkelaars — in ieder geval geen geregelde troepen.

— Maar zij zijn op weg naar de Amerikaanse grens, schreeuwde Charles terug.

— Dat is volstrekt niets bijzonders ! Zij ondernemen telkens raids ! Je bent natuurlijk op de hoogte van de eeuwigdurende vijandschap tusschen de Amerikanen en de Mexicanen, en wel vooral in de grensstreken ! Er is maar een kleinigheid toe noodig om de vonk in het kruit te brengen, als de tegenstanders elkander ontmoeten en dan spreekt dadelijk de revolver

een woordje mee of het groote jachtmes.

— Zouden wij dan niet beter doen, dien troep te vermijden ?

— Wij hebben niets met hen te maken — wij houden op Fort Thorn aan — en als zij daar soms ook heen willen zullen wij er toch in ieder geval wel een paar uur eerder zijn ; als wij met deze snelheid blijven vliegen kunnen wij gemakkelijk over een half uur daarginds zijn !

Maar het zou toch anders gaan, als Raffles gemeend had !

Ongeveer een kwartier later, juist toen de Sperwer de Amerikaansche grens gepasseerd was en weder aanzienlijk had moeten stijgen om de hooge bergen te ontwijken, die zich op zijn weg bevonden, bemerkte Raffles, dat de schroef onregelmatiger begon te draaien, en soms scheen het alsof de machine eensklaps een korten stoot kreeg.

Charles had het ook dadelijk gemerkt en zocht ongerust naar de oorzaak van deze storing.

Terwijl Raffles de machine dadelijk zoover mogelijk liet dalen, lichtte de jonge man de kap om, welke de electriche machine afsloot tegen onbescheiden blikken en het duurde niet lang of hij had de oorzaak van het onregelmatig draaien der schroef ontdekt — een kamwiel was een weinig ontzet, en daardoor was langzamerhand het grootste gedeelte van de tanden afgeknapt.

De as, waarop dit wiel was gemonteerd, sloeg nu herhaaldelijk door, waardoor een groot gedeelte der energie verloren ging.

Bovendien bestond het gevaar, dat de andere tanden ook zouden afbreken, en dan zouden de gevolgen wel eens zeer ernstig kunnen zijn.

Nu bevond zich in de kist met reservedeelen, die onder den zetel der reizigers was geplaatst, zeker wel een kamwiel, dat op de hoofdas paste, maar om dat aan te brengen, zou de machine stil moeten staan, en zoover had de wetenschap het nog niet gebracht om een vliegmaschine, zwaarder dan de lucht, in de wolken stil te laten staan !

Er was dus niets aan te doen — de reizigers zouden moeten landen, ten einde het ongeluk aan den motor te herstellen.

Charles begreep wel, dat de hevige storm, die een paar dagen geleden de vliegmaschine in de Stille Zuidzee had overvallen, ontzettend veel van het weerstandsvermogen van het toestel gevegd had en zeer waarschijnlijk een der assen een weinig verbogen had, zoodat de kamwielen

niet meer zuiver spoorden en, door het wringen, verscheidenene tanden verloren hadden.

Hij schreeuwde Raffles zijn bevindingen in het oor en deze, dadelijk den ernst van het geval begrijpend, zocht aanstonds een goede landingsplaats uit, hetgeen verre van gemakkelijk was in de streken met hun vele heuvels en bergen.

Maar eindelijk had hij toch een soort van smalle vallei ontdekt, te midden der heuvels gelegen, en die met tamelijk hoog gras was begroeid.

Een bergpas scheen op eenigen afstand van dit dal dwars door de heuvels te loopen.

Raffles zette den motor af en de Sperwer gleed in een sierlijken zweefval omlaag raakte even met de wielen den bodem, verhief zich opnieuw een paar meters, als om een gunstige plek uit te kiezen, en schoof toen over den grond om een twintigtal meters verder stil te staan.

Dadelijk werd het ongeval grondig onderzocht.

Charles bleek goed te hebben gezien — een korte as was een weinig verbogen, en het kamwiel aan het einde dier as had meer dan de helft zijner tanden verloren !

Als het ongeluk boven de zee ware gebeurd, zou len de mannen jammerlijk hebben moeten omkomen, als er niet toevallig een schip in de nabijheid was geweest.

Gelukkig was er een as zoowel als de noodige kamwielen in de reparatiekist en Henderson maakte zich aanstonds gereed, de gebroken deelen te gaan vervangen.

— Hoe lang zou de herstelling ongeveer moeten duren, James, vroeg Raffles.

— Een paar uren, Mylord ! gaf de reus te kennen. Het is een heel zuiver werkje de as weder goed te richten en ik weet niet zeker, of alles reeds pasklaar is ! Er zal misschien gevijld moeten worden !

— Nu, doe je best maar ! De plek is allesbehalve gunstig, maar wij hadden geen keus ! Mijnheer Brand en ik zullen intusschen eens gaan zien, of er hier in de buurt geen goed stuk wild is te vinden, want onze magen beginnen geducht te rammelen ! Kan je 't zonder ons af ?

— Ik kan in ieder geval vast beginnen met het demonteerden van de as, Mylord !

— Mooi ! Het is nu nog klaarlichte dag, maar in geval van onraad schiet je je geweer af !

— Ik zal er om denken, Mylord ! antwoordde Henderson. Bestaat er kans, dat er hier verscheurende dieren verschijnen ?

— Er zijn hier wel hollenberen, maar zij vallen den mensch niet aan, of zij moeten in gevaar verkeerden. Ik vrees meer voor het verscheurende dier, dat mensch heet!

— Zouden wij werkelijk aan een aanval van Mexikanen kunnen blootstaan, Edward? vroeg Charles. Wij zijn toch geen Amerikanen?

— Ik ben ook minder bevreesd voor de bergbewoners, voor zoover die hier mochten zijn, dan wel voor de bandieten, die deze streken onveilig maken en die er zich wel bitter weinig om zullen bekommeren of zij met Amerikanen dan wel met Engelschen te doen hebben!

— En vallen die ook maar alleen aan, als zij in gevaar verkeerden, Mylord? vroeg Henderson langs zijn neus weg.

— Ik vrees van niet James! antwoordde Raffles glimlachend. Het is hun meer om den buit te doen!

— Hoe moet ik mij gedragen, Mylord, in geval ik werkelijk bezoek van die lieden krijg?

Raffles dacht even na, alvorens te antwoorden:

— Het beste zou dan zijn, geen tegenstand te bieden en liever te trachten tijd te winnen, tot wij een woordje zouden komen medespreken. Voor alle zekerheid echter zullen mijnheer Brand en ik ons niet ver uit de buurt verwijderen. Maar wij moeten in ieder geval iets te eten hebben en daar er hier heinde en ver geen steden of dorpen zijn, blijft ons geen ander middel over, dan jacht op een stuk wild te maken!

De twee vrienden grepen hun geweer, voorzagen zich van patronen, vergewisten zich, dat ook hun revolvers geladen waren, en begaven zich op weg.

Ofschoon het nog klaar dag was, kon men de zon reeds niet meer zien in dit dal.

Zij was reeds achter de toppen der heuvels in het Westen schuil gegaan en verlichtte nog slechts de kammen der hooge bergen in het Oosten en het Zuiden.

De twee vrienden stapten stevig voort, want zij wilden Henderson liefst zoo kort mogelijk alleen laten.

Nu en dan vloog er een koppel korhoenders uit het hooge gras op, maar steeds op zulk een afstand, dat het nutteloos kruit vermorsen zou zijn, door te willen trachten de vogels neder te leggen.

Maar na een minuut of twintig te hebben geloopt, hadden zij het geluk een soort van bergantilope te schieten, waarvan het vleesch door de kenners zeer geroemd wordt, en een paar minuten later legde Raffles met één enkel

schot hagel een koppel parelhoenders neder.

Met dezen jachtbuit beladen aanvaardden de twee vrienden snel den terugweg.

Verdwalen konden zij niet, want zij hadden steeds het smalle dal in dezelfde richting gevolgd.

Het duurde dan ook niet lang, of zij zagen in de verte de vliegmaschine op het grasveld staan.

De schaduw van den avond begon het dal te vullen.

De toppen der hooge bergen in het Noorden gloeiden als zuiver goud, door rossige vlammen belicht.

Stilte heerschte alom en een oneindige vrede lag over de velden.

De kruinen der statige boomen wuifden zachtjes, bewogen door een teeder koeltje.

De hemel was in het Westen koperkleurig.

Over een half uur zou de zon geheel zijn verdwenen.

De twee vrienden verhaastten hun stappen.

Zij wilden als het kon, zoo spoedig mogelijk van hier vertrekken, al was de natuur hier op haar schoonst.

Het kon gevaarlijk zijn op deze plek den nacht door te brengen.

Eensklaps stond Charles stil en zeide:

— Weet je, wat mij daar invalt?

— Dat wij grooten honger hebben! Dat wist ik ook wel, mijn waarde! zeide Raffles glimlachend.

— Neen — ik bedacht, dat wij misschien beter hadden gedaan, als wij geen schoten hadden gelost, die zeker heel ver kunnen worden gehoord, teruggekaatst als zij werden door de wanden der bergen! Indien hier inderdaad bandieten rondzwerven, dan moeten zij het vuren hebben gehoord!

— Je hebt gelijk, Charles, riep Raffles uit. Het was misschien wel wat onvoorzichtig — en toch, wat hadden wij anders moeten doen? Wij kunnen het toch niet zonder eten stellen?

— Dat is zoo! Wij hadden die antilope en die parelhoenders bezwaarlijk met de hand kunnen vangen!

De twee mannen versnelden intusschen hun schreden nog en binnen tien minuten hadden zij de vliegmaschine weder bereikt.

Henderson was nog altijd druk aan het werk, zijn geweer onder het bereik van zijn hand.

Hij keek verheugd op, toen hij Raffles en Charles zag naderen en riep uit:

— Welkom, Mylord en mijnheer Brand! Hebt gij een goede jacht gehad?

Als eenig antwoord tilde Charles de antilope in de hoogte, terwijl Raffles zijn hoenders toonde.

— Dat ziet er goed uit, Mylord! riep de reus. Smaakt het even goed?

— Dat zul je straks wel bemerken! James! antwoordde Raffles. Ik zal je nu even helpen, terwijl mijnheer Brand als kok fungeert, en ons die hoenders eens knaphandig bereidt in den electrischen oven van onze vliegmaschine, die gelukkig niets geleden heeft — anders zouden wij verplicht zijn geweest een vuur aan te maken, en dat wil ik liever voorkomen! Hoe staat het met het werk?

— Ik heb de as wat moeten bijvijlen, Mylord! Zij was een paar millimeter te lang.

— Past het tandwiel?

— Ook niet geheel en al! De as is een tiende millimeter te dik!

— Dan zal ik je helpen!

En Raffles greep de as, nam een stuk fijn schuurlijnen en begon met groot geduld de as aan een der uiteinden af te slijpen.

Henderson vijlde een spie op het kleine aambeeld, hetwelk de vliegmaschine steeds medevoerde, en Charles begon de hoenders te plukken.

Het was niet gemakkelijk, daar de dieren nog niet bestorven waren, maar hij slaagde er toch in, ze van de veeren te ontdoen waarop hij ze zorgvuldig schoon maakte en ze vervolgens in den electrischen oven schoof, de contactstop bevestigde en toen op zijn beurt de

de beide andere mannen ging helpen — de hoenders konden nu wel voor zich zelf zorgen.

De schemering had nu het daglicht volkomen verdrongen en het werd reeds moeilijk de voorwerpen op eenigen afstand te herkennen.

Maar het werk naderde zijn voltooiing.

De as werd geheel bijgeslepen, het kamwiel paste er juist om en werd met een spie vastgezet.

Daarop begon het monteeren in de machine, hetgeen met de uiterste zorg plaats had.

Maar nu bevond de as zich weder op haar plaats en toen Raffles de machine langzaam eenige toeren liet maken, bleek alles uitmuntend te loopen.

Juist waren de hoenders heerlijk gebraden en men behoefde niets anders meer te doen dan ze te verorberen.

Het was wel een schrale maaltijd, met dien verstande, dat men het alleen met de vogels moest doen, maar in ieder geval leverden zij een voortreffelijk voedsel op en dat was de hoofdzaak voor mannen, die in negen uren niets gegeten hadden!

Zij hadden de hoenders, die voortreffelijk smaakten, echter nog niet half opgegeten, toen hun maaltijd op een enigszins ongewone wijze werd gestoord — er knalde namelijk een schot, en een kogel vloog over de hoofden der etenden en sloeg met een dof geluid in een stam van een dikken boom achter hen!

HOOFDSTUK III.

DE MEXICAANSCH E BANDIETEN.

De drie mannen lieten de parelhoenders voor wat zij waren, sprongen op en grepen hun geweren.

Zij wisten echter niet, vanwaar het schot was afgevuurd en zagen ook volstrekt geen tegenstander.

Maar te oordeelen naar de plaats van den kogel in den boom, moest de schutter zich juist tegenover de mannen hebben bevonden.

Nog voor zij dit hadden uitgemaakt, klonk er een tweede schot en ditmaal trof de kogel Henderson licht. aan den arm en nam een stukje van zijn mouw mede.

Hij slaakt een kreet van woede en riep :

— Mylord, moet ik het toestaan, dat die kerels mijn kostelijk goed aan flarden schieten ?

— Ik zou je gaarne willen toestaan, hen van antwoord te dienen, als ik slechts wist, waar zich de schurken ophouden, James ! gaf Raffles ten antwoord.

De vallende duisternis maakte het inderdaad moeilijk iets te onderscheiden.

Nu vielen er drie schoten snel achter elkander en de toestand werd nu uiterst gevaarlijk.

Maar Charles had tenminste gezien, vanwaar de schoten kwamen.

Zij werden gelost door schutters, die zich achter een klein boschje bevonden, ongeveer halverwege de vlakte.

Hij bracht snel zijn geweer aan den schouder en vuurde, hoewel hij niemand kon onderscheiden.

Maar het schot bleek doel te hebben getroffen want er klonk een rauwe kreet, gevolgd door een uitroep van woede.

De drie mannen hadden zich plat voorover geworpen en dit bleek een goede maatregel te zijn, want een seconde later vlogen vier, zes, tien kogels over hunne hoofden.

— Als wij eens vertrokken, Mylord ? gaf James in overweging.

Ondanks den ernst van den toestand, liet

Raffles een kort lachje hooren en antwoordde;

— Ik verlang niets liever, James ! Maar ik zie er alleen de mogelijkheid niet goed van in !

— Mij dunkt, dat het toch beproefd moet worden ! riep Charles uit. Wij kunnen ons toch hier niet als ratten in de val laten afmaken ! Beter is alles te wagen, dan hier een voor een te worden neergelegd door bandieten, die wij niet kunnen zien !

Het laatste gedeelte van den zin ging half verloren in een nieuwe losbranding uit de richting van het boschje.

Het was duidelijk, dat er daarginds minstens een tiental bandieten verscholen moesten zijn.

Waarschijnlijk waren zij aangetrokken door de schoten, welke Raffles en Charles een half uur geleden gelost hadden, en de vliegmaschine moest hun al een zeer begeerenswaardige buit toeschijnen.

Raffles en Charles hadden hun geweren opnieuw geladen en vuurden terug — en weder klonk er een kreet van pijn, ten bewijze dat de kogels doel getroffen hadden.

Toch moest de toestand op den duur onhoudbaar worden.

De roovers konden ieder oogenblik een uitval doen of, begunstigd door de duisternis, naderbij sluipen, om de vreemdelingen verraderlijk te overvallen.

Henderson, die den scherpsten blik had, wees nu voor zich uit en fluisterde :

— Daarginds, Mylord !

— Wat is er, James ? vroeg Charles ongerust.

— Daar komen er nog meer aan ! Zij sluipen op de knieën door het hooge gras en richten, zich naar het boschje, om zich bij hun makkers te gaan voegen !

Henderson had maar al te goed gezien — een paar dozijn bandieten kropen op hun buik door de vlakte, om zoo weinig mogelijk doelwit voor de geweren van de tegenpartij op te leveren en wilden zich blijkbaar naar het boschje

begeven, waar zich reeds een aantal hunner kameraden bevonden.

En wie weet, naderden er ook wel van een andere zijde om de drie mannen in te sluiten!

Henderson hief zijn geweer op, mikte zorgvuldig en drukte af.

Een der roovers sprong met een heeschen kreet op, strekte de armen ten hemel en plofte toen voorover.

De kogel had hem de hersens doorboord.

Maar de overigen wisten veilig het boschje te bereiken en begonnen van daar verwoed te vuren.

Zij spaarden de munitie niet en de kogels hagelden rondom de drie mannen, sloegen in den bodem of begroeven zich met een doffen klap, die klonk als een zweepslag, in het hout der boomstammen.

— Wij moeten hier weg, het kost wat het kost! liet nu de vastberaden stem van Raffles zich hooren. Jullie hebt gelijk — wij loopen hier in ons verderf als wij hier blijven!

— Misschien is het wel de bende, welke wij eenige uren geleden op den straatweg hebben gezien, Mylord! meende Henderson.

— Dat is volstrekt niet onmogelijk, James! kwam Raffles. Zij waren te paard en kunnen in bijna vier uren een grooten afstand hebben afgelegd. Hoe het zij, wij moeten trachten in de vliegmaschine te komen, voor wij worden omsingeld!

De drie mannen hadden zich ongeveer vijf meter voor de vliegmaschine op den grond geworpen.

Zij moesten dus eerst dezen afstand afleggen.

Door zich plat op den buik over den bodem te schuiven, trachtten zij zich zoo onzichtbaar mogelijk te maken.

Gelukkig was de duisternis hand over hand toegenomen en aanstonds zou het geheel en al donker zijn.

Nu lagen zij onder de schroef en de vijand scheen nog niets van deze manoeuvre te hebben gezien.

— Als ik nu zeg: „Vooruit!” fluisterde Raffles, dan staan wij allen tegelijk op en werpen ons in het schuitje. Het moet gewaagd!

Een paar seconden verlieden weder, nadat de Mexicanen opnieuw hun geweren hadden afgevuurd.

— Onze vliegmaschine zal er leelijk aan toe zijn, meende Charles. Wie weet, hoeveel kogels

haar getroffen hebben!

— In 's hemels naam! Dat zullen wij later wel zien! riep Raffles. Vooruit!

Op dit bevel sprongen de drie mannen tegelijkertijd op en heschen zich zoo snel mogelijk in het schuitje.

Maar ondanks de snel vallende duisternis was de beweging gezien en dadelijk kraakten opnieuw de schoten.

Eenige kogels troffen de vliegmaschine en sloegen gaten in den grond van aluminium, waar zij doorheen gingen als door een blad papier.

Maar gelukkig konden de mannen het binnenste van de vliegmaschine bereiken, zonder dat een hunner getroffen werd en dadelijk haalde Charles den hefboom over.

Het was een gevaarlijke onderneming, op dit onbekend terrein op te stijgen en vooral, nu de duisternis zich over de aarde begon te verspreiden, maar alle drie de reizigers begrepen dat het gewaagd moest worden, daar zij hier anders onherroepelijk den dood zouden vinden.

De Mexicaansche bandieten kenden hier de streek op hun duimpje en het zou gemakkelijk vallen, de drie reizigers te omsingelen.

En het bleek spoedig genoeg, dat de roovers hiermede reeds een aanvang hadden gemaakt.

Want juist had de Sperwer zich langzaam in beweging gezet, hetgeen noodgedwongen in de richting van het boschje moest gebeuren, toen onder woedend geschreeuw een tiental mannen op nauwelijks eenige meters achter de vliegmaschine kwamen opduiken, die blijkbaar hun omtrekkende beweging hadden beëindigd en op het punt hadden gestaan, zich verraderlijk op de niets vermoedende reizigers te werpen.

Indien deze slechts eenige seconden hadden gedraald, zouden zij stellig allen zijn vermoord!

De Sperwer bevond zich dus nu tusschen twee vuren, maar gelukkig werkte de motor voortreffelijk en de schroef begon hoe langer hoe sneller te draaien.

Maar de tien roovers, vreezende dat de kostbare buit hen zou ontgaan, kwamen met de revolver in de vuist toesnellen en trachtten de machine te omringen, die langzaam schommelend voorttrok, over den ongelijken bodem.

Een hunner was zoo onvoorzichtig voor de machine te willen omloopen — de schroef trof hem tegen het hoofd en doodde hem op slag. Het lichaamsdeel werd als een ledige eierschaal verbrijzeld.

Een drietal bandieten had zich aan den rand van de vliegmaschine vastgeklemd en trachtte er in te klimmen.

Maar Henderson en Charles waren ophun post.

Terwijl de machine steeds grooter vaart verkreeg, vuurden zij op de bandieten, die met een ruwen kreet over den rand van het schuitje verdwenen en ruggelings ter aarde stortten.

Maar ook de bandieten in het boschje hadden hun schuilplaats nu verlaten en kwamen toestorimen.

Zij waren echter een weinig te laat — juist verhief de vliegmaschine zich van den grond en steeg dadelijk met duizelingwekkende vaart in den donkerblauwen nachthemel omhoog.

Het laatste wat de drie mannen van de Mexicanen bemerkten was een woest geschreeuw, dat uit zestig of zeventig kelen opklonk.

Maar nog zouden zij niet veilig zijn!

Op een hoogte van bijna tweeduizend meter wendde Charles bij toeval het hoofd om — en hij zag den loop van een revolver fonkelen op nauwelijks drie meter van zich af aan de achterzijde van de vliegmaschine. Hij begreep aanstonds wat er gebeurd was.

Een van de roovers had zich tot op het laatste oogenblik aan de machine vastgeklampt, en was onverhoeds mede de lucht ingezweefd of had zich laten meevoeren.

Hij had zich aan de achterzijde van de kajuit weten op te werken, en juist was zijn hoofd boven den rand verschenen en lag hij half over de kop van de kajuit heen, terwijl hij zorgvuldig op Henderson mikte.

Blijkbaar was hij voornemens, de beide metgezellen van den bestuurder verraderlijk neer te schieten, om dan deze met de revolver in de vuist te dwingen, weder op dezelfde plaats te landen.

En als Charles niet door een soort van instinct gedreven, het hoofd had omgewend, dan zou het nu misschien reeds met den reus gedaan zijn!

Hij duwde hem bliksemsnel op zijde, juist op het oogenblik dat de roover den trekker overhaalde.

De kogel floot Henderson langs het hoofd en drong door een der houten stijlen, die de vleugels steunden.

Henderson begreep eerst niets van deze zonderlinge bejegening, maar het werd hem spoedig genoeg duidelijk, want het schot had boven het geweld van de ronddraaiende schroef uitgeklonken.

De bandiet had geen gelegenheid om zijn revolver nogmaals af te schieten, het was het

laatste schot van zijn leven geweest.

Charles had zijn eigen revolver snel getrokken en vuurde.

De roover slaakte een rauwen kreet — en zijn lichaam gleed van de kap van de kajuit.

Hij viel van een hoogte van bijna drieduizend meter....

Nu zij zich aldus van hun vijanden bevrijd hadden, konden de vrienden verlicht adem halen.

Henderson wendde zich glimlachend tot Charles en schreeuwde hem in het oor:

— Ik ben wel eens in een maaltijd gestoord, mijnheer Charles, maar nog nooit op deze wijze.

— En het was een onaangename stoornis, James! schreeuwde Charles terug, de hoenders smaakten uitstekend, al hadden wij er dan geen brood of aardappelen bij, en ik neem het den bandieten zeer kwalijk dat ze mij bij het middagmaal zijn komen storen!

— De waarheid is, mijnheer Charles, dat ik juist goed op streek begon te geraken, riep de reus uit.

— Nu, wij zullen in de eerste de beste Amerikaanse stad onze schade wel kunnen inhalen, troostte Charles hem.

Dit scheen ook het voornemen van Raffles te zijn, want hij stuurde de vliegmaschine in snelle vaart recht op het stadje Deming aan, hetwelk overigens in zijn route lag.

En zoo verbazend was de snelheid van de vliegmaschine, dat zij reeds na tien minuten de lichten van deze stad zagen.

Raffles liet de vliegmaschine aanstonds dalen en zocht naar een geschikte landingsplaats, hetgeen bij de heerschende duisternis moeilijk genoeg was.

Maar eindelijk ontdekte hij toch een soort van weide, wel niet al te groot en door prikkeldraad omgeven, maar er bleef hem slechts weinig kans en daarom besloot hij hier te landen.

Hij dook als het ware over een boerderij heen en landde behendig aan het begin van de weide.

En dat was goed gezien, want zij was zó klein, dat de vliegmaschine haar geheel ten einde rolde en juist voor de schutting van prikkeldraad stilstond aan den tegenovergestelden kant.

De bewoners van de hoeve hadden het geratel van de vliegmaschine natuurlijk gehoord en kwamen nieuwsgierig toesnellen.

In dezen uithoek van Amerika scheen zulk een wonderding nog iets zeldzaams te zijn.

De menschen keken ten minste hun oogen uit en overstelpten de drie reizigers met vragen.

Daar stonden de oude pachter, een man van een jaar of zestig, met zijn vrouw, een oud moedertje met een blozend gelaat, en zijn oudste zoon, een kerel als een boom, in de uniform van soldaat van de grenswacht, en die blijkbaar verlof had, benevens een aantal knechts en meiden, die op de hoeve thuis behoorden.

Raffles en zijn beide metgezellen waren uit de vliegmaschine gekomen en lieten den stroom van vragen bedaard over zich heen gaan.

Toen nam Raffles het woord en zeide, terwijl hij zich tot den ouden pachter wendde :

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, goede vriend, dat ik ongevraagd op een van uw weiden ben neergedaald, maar het ging helaas niet anders ! Ik wil u trouwens de schade die ik mocht hebben aangericht, gaarne vergoeden.

— Er is een vliegterrein op een paar uur sporens hier van daan mijnheer ! liet nu de soldaat zich hooren.

— Dat is zeer geschikt voor degenen die het weten mijn jongen, zeide Raffles glimlachend maar men heeft daar weinig aan als men niet met het bestaan van die landingsterreinen bekend is.

— Nu, de schade is zoo erg niet, kwam de oude boerin. Gij zult zeker wel erg vermoeid zijn ! Gij komt natuurlijk even bij ons uitrusten, nietwaar ?

— Gij zijt zeer vriendelijk, antwoordde Raffles, en wij willen gaarne even van uw aanbod gebruik maken, — maar slechts korten

tijd, want wij moeten dadelijk naar de stad ! Ligt zij hier nog ver vandaan ?

— Hoogstens een kwartier met het rijtuig, mijnheer.

— Dan zou ik u wel willen verzoeken mij aanstonds met uw eigen wagen even naar Deming te willen brengen, want ik wilde gaarne met den plaatselijken commandant spreken, wanneer die er ten minste is, zoo vervolgde hij, terwijl hij zich tot den grenssoldaat wendde.

— Er is op het oogenblik een inspecteur der plaatselijke politie en een kapitein, twee luitenants en vijftig man troepen uit het fort Thorn, mijnheer, antwoordde de jonge boerenzoon.

— Gij behoort zeker bij die troepen ? vroeg Charles terwijl hij met welgevallen de krachtig gebouwde gestalte en het open gebruide gelaat van den jongen soldaat beschouwde.

— Ja mijnheer, en ik heb vanavond met nog twee makkers verlof ! Meer krijgen er nooit tegelijkertijd permissie, want het krioelt hier van bandieten van over de grenzen.

— Daar weet ik van mede te praten, mijn vriend, hernam Raffles kalm, want wij zijn zooeven aan hunne handen ontsnapt en ik wilde mij juist naar uw commandant begeven om hem te waarschuwen, dat hij waarschijnlijk nog dezen nacht een bezoek krijgt van ongeveer tachtig bandieten — waarvan mijn reisgezellen en ik er intusschen reeds een half dozijn hebben neergelegd.

De SUBEC Cigaretten zijn de succesvolste
Turksche Cigaretten-Industrie in Nederland

HOOFDSTUK IV.

TE DEMING.

Deze mededeeling veroorzaakte, zooals te begrijpen is, heel wat opschudding onder de aanwezigen, en opnieuw werd Raffles met vragen overstelpt.

Hij maakte hieraan evenwel spoedig een einde, door lachend op te merken :

— Gij hebt mij zooeven aangeboden even bij u uit te rusten ! Wij willen daar gaarne gebruik van maken en zullen u dan mededeelen wat ons overkomen is. En als gij ons voor geld en goede woorden iets te eten kunt geven, dan zullen wij dat weten te waardeeren, want de bandieten hebben ons juist bij den maaltijd overvallen, en wij waren toen zeer hongerig, daar wij onzen voorraad leeftocht — door een noodlottige omstandigheid onderweg verloren hadden.

— Kom dan toch spoedig mede, riep de brave boerin uit, terwijl zij Raffles zachtjes bij den mouw trok, maar van betaling wil ik niets hooren, gij betaalt ons met uw verhaal en dat is ruim schoots voldoende, niet waar Peter !

De oude boer, tot wien deze vraag gericht was, knikte eenige malen snel met het hoofd en zeide :

— Dat spreekt immers van zelf !

— Dan maak ik van harte gaarne van uwe uitnodiging gebruik, zeide Raffles. Wij hebben nog wel een paar uren den tijd, want de bandieten kunnen onmogelijk voor twee uur in den nacht hier zijn en het is nu nog geen tien ! Maar voor ik u volg, zou ik gaarne willen weten, of wij onze vliegmaschine hier een onderdak kunnen geven.

De boer dacht even na en antwoordde toen :

— Daarginds, dicht bij de hoeve, heb ik een groote schuur, bestemd om er ons hooi in te bewaren, en die met de lente natuurlijk leeg is. Ik weet niet of zij groot genoeg zal zijn, maar gij kunt het probeeren.

— Gaarne maak ik van uw aanbod gebruik, want onze machine heeft veel te lijden gehad en een slagregen zou haar zeker niet beter maken.

Met behulp van den jongen soldaat werd nu de vliegmaschine dwars over de weide naar de schuur gerold.

De deuren bleken echter natuurlijk veel te smal te zijn en de aluminium vleugels moesten dus worden afgenomen, — een werkje dat niet langer dan tien minuten duurde.

Nu vond de machine heel gemakkelijk plaats in de schuur en de vleugels werden tegen de wanden geplaatst.

Terwijl allen zich naar de hoeve begaven, stond Raffles eensklaps stil en vroeg :

— Zeg mij eens moeten de roovers uwe hoeve passeeren, als zij van de grens naar Deming trekken.

— Gelukkig niet mijnheer, want zij ligt aan den Noordoostkant van de stad.

— Zooveel te beter ! hernam Raffles, dan zullen wij nu eens zien, hoe uw woning ingericht is. Maar gij hebt mij nog niet eens uw naam genoemd.

— Ik heet Peter Hooper, mijnheer, dat is mijn goed oudje en dat is mijn oudste jongen, die bij de grenswacht, maar anders gewoonlijk op het fort Thorn in garnizoen is.

De boer wachtte eens even en keek Raffles vragend aan, alsof hij verwachtte, nu ook diens naam te hooren ; maar Raffles vergenoegde zich met te zeggen :

— Wij komen uit Canada en wij waren voornemens dwars over Amerika, Mexico en de Staten van Latijnsch Amerika naar Furland te vliegen.

— Maar met welk doel in 's hemelsnaam, mijnheer, riep de oude boerin naïf uit ; hadt gij het dan niet goed in Canada.

— Ik had het er uitmuntend, goede vrouw, zeide Raffles glimlachend, het was alleen onze reislust, een mensch moet toch wat van de wereld zien nietwaar ; de een doet het per spoor, een andere weer per boot, een derde zelfs op zijn voeten, wij echter hebben een vliegmaschine als vervoermiddel genomen.

— Maar is dat niet gevaarlijk mijnheer ? vroeg de oude boer hoofdschuddend.

— Wel een weinig, antwoordde Raffles lachend, maar dat vormt juist een van de aantrekkelijkheden, moet ge weten ! Wij moesten toen wij juist even over de grens waren, een noodlanding maken, omdat er iets aan onze

machine haperde en nauwelijks hadden wij het hersteld, of wij werden door roovers overvallen. Toen de duisternis reeds inviel hadden zij zich in hinderlaag gelegd en waren waarschijnlijk aangelokt door onze schoten, toen wij op een stuk wild jaagden voor ons middagmaal en dat moesten wij wel doen, want ik zeide u reeds dat wij niets meer te eten hadden.

Dit verhaal klonk volkomen geloofwaardig, en er was dan ook niemand, die er maar een oogenblik aan twijfelde, of die iets naders wilde weten wat betreft den naam van de lucht-reizigers.

Het waren zeker Canadeesche sportmen, die van dit moderne vervoermiddel gebruik hadden gemaakt.

Het zestal had nu het huis bereikt en werd naar de ruime, gemoedelijke huiskamer gebracht, waar nog een ouderwetsche petroleum-lamp brandde en waar de tafel reeds voor het avondmaal gedekt stond.

Er werd spoedig brood en zelf bereide boter, vette kaas en beste honig voor de hongerige reizigers neergezet, benevens een kruik schuimend bier en terwijl zij zich aan dezen eenvoudigen maaltijd koninklijk te goed deden, verhaalden zij wat hun in het grensgebergte wedervaren was.

Jim Hooper, de zoon van den boer, had aandachtig toegeluisterd en nu en dan met moeite een vloek tusschen zijn gezonde witte tanden gesmoord.

Toen het verhaal uit was, riep hij :

— Als gij het goed vindt, mijnheer, zal ik u naar mijn kapitein vergezellen, want nu ik alles van u vernomen heb, kan ik natuurlijk niet langer hier blijven, en zoo groote troep van omstreeks tachtig bandieten is hier nog nooit durven verschijnen en onze geheele kleine afdeling zal noodig zijn om hun het hoofd te bieden en hun te verdrijven, gij kunt u niet voorstellen hoe stoutmoedig dit ontug optreedt.

— Toch wel — ik heb er reeds een proefje van gehad, zeide Raffles glimlachend, maar wat uw voorstel betreft, ik neem het zeer gaarne aan ! Gij zult mij dus naar uw kapitein vergezellen en kunt dan uw maatregelen nemen.

— En daarvoor mag de stad u zeker dankbaar zijn, mijnheer, riep Jim uit. Die Mexicanen zijn bloeddorstige schurken en zij schieten iedereen neder, die tegenstand durft bieden. Als zij er heden nacht in geslaagd waren ons verraderlijk te overvallen, dan zou hier een bloedbad zijn aangericht.

Raffles schudde het hoofd en zeide :

— Het is vreeselijk deze haat tusschen twee volkeren, die elkander juist in zoo vele opzichten behulpzaam zouden kunnen zijn.

— Het is een haat van lange jaren her, mijnheer, hernam Jim op somberen toon. Ik geloof niet dat de schuld voornamelijk bij ons ligt. Maar het ergst zijn de bandieten, die ook Mexico zelf voortdurend onveilig maken ! Als men hen eerst kon uitroeien, dan zouden de betrekkingen tusschen onze beide landen zeker heel wat beter worden.

Raffles en zijn beide makkers hadden hun honger nu gestild en maakten zich gereed om met Jim Hooper naar de kleine stad te reizen.

De oude boer was zelf zijn paard voor het rijtuig gaan spannen, een eigenaardig gevormd voertuig, op vier zeer dunne en hooge wielen, dat juist vier personen kon bevatten.

Het was bespannen met een krachtig bruin paard en stond nu te wachten voor het lage hekje, hetwelk den tuin afsloot, welke de hoeve van den grintweg scheidde, die naar de stad voerde.

Raffles nam afscheid van zijn vriendelijke gastvrouw en van den ouden boer, maar hij had moeten beloven, dien nacht op de hoeve te zullen doorbrengen, zoodra het gevaar was geweken.

Raffles verlangde niets beters, want op deze wijze kon hij in de nabijheid van zijn vliegmaschine blijven.

De drie mannen hadden hun geweren en munitie meegenomen want zij waren voornemens hun diensten aan den kapitein van de grenswacht aan te bieden, wanneer deze er gebruik van wilde maken.

Zij namen in het wagentje plaats, door de Amerikanen „Spin” genoemd. Jim greep de teugels, wuifde zijn ouders nog eens vaarwel, die hem op den drempel van de deur bleven nakijken, en daarop reed het wagentje snel den weg af, die slechts zeer spaarzaam verlicht werd door een paar petroleumlampen hier en daar.

Maar bij de nadering van het stadje zagen de drie Engelschen dat daar althans de electriciteit niet geheel en al onbekend was, want de straatlantaarns hadden electrisch licht.

Het was ongeveer half twaalf in den nacht, toen het wagentje stilhield voor een tamelijk groot huis op het marktplein, het schoolgebouw, hetwelk was ontruimd om er de troepen onder te brengen.

Voor zij uitstapten, vroeg Raffles op zachten toon aan Jim Hooper :

— Zeg mij eens — op welke wijze wordt deze stad eigenlijk bewaakt? Zijn nu alle soldaten daarbinnen in die school?

— Welneen, mijnheer, antwoordde Jim verontwaardigd, wij zullen daar hoogstens dertig man voor aflossing aantreffen, de anderen zijn op patrouille door de stad, bij groepjes van tien, of zij zijn gelegerd op de voornaamste wegen die uit de stad naar het gebergte voeren.

— Zoo mag ik het hooren. En de kapitein?

— Die is meestal hier. Maar zoodra er gevaar gemeld wordt, stelt hij zich natuurlijk aan het hoofd van zijne afdeeling. Ik wil echter wel bekennen dat wij in den laatsten tijd een weinig in slaap zijn gesust, daar de bandieten er in een week niet zijn geweest; wij geloofden eigenlijk dat zij hun pogingen hadden opgegeven en meenden reeds dat wij wel weer naar ons garnizoen zouden worden teruggezonden.

De vier mannen waren nu van het wagentje gesprongen en Jim bond het paard vast aan den paal, die voor het huis van den postmeester stond, hetwelk naast de school gelegen was.

Voor de deur van het schoolgebouw liep een schildwacht op en neer, met het geweer op den schouder, die Jim heel goed scheen te kennen en hem reeds had toegeknikt, zonder echter zijn schreden in te houden.

Maar toen de jonge boerenzoon nu met de drie vreemdelingen op de deur toetrad, stelde de schildwacht zich in postuur en riep:

— Halt! Wat wil je, Jim?

— Aanstonds den kapitein spreken, Jack, voor een zaak van groot belang! Er dreigt gevaar aan de grens. Deze reizigers hebben juist een avontuur met de Mexicaansche bandieten beleefd! Er zijn er een kleine tachtig in de buurt, die het waarschijnlijk op de stad voorzien hebben!

De schildwacht schrikte blijkbaar en hernam op gedempten toon:

— Wacht hier even, dan zal ik een van de mannen in de wachtzaal naar den kapitein zenden!

Hij verdween even in de halve duisternis van de gang, die door een klein electrisch lampje verlicht werd en keerde een paar minuten later terug met de boodschap dat een der wachtposten binnen het gebouw den kapitein was gaan waarschuwen.

Deze zat juist aan den avondmaaltijd en had zoeven de rapporten van een zijner luitenanten gelezen.

Er verlieden nog vijf minuten en toen ver-

scheen een soldaat in de deuropening, die Jim en zijn metgezellen wenkte.

De vier mannen traden binnen en volgden den soldaat naar een kamer op de bovenverdieping van het schoolgebouw, waar zij kapitein Burner vonden, een man van omstreeks veertig-jarigen leeftijd, met een energiek, donker gebruid gelaat, en doordringende zwarte oogen, onder borstelige wenkbrauwen.

Op een kleine tafel stonden de overblijfselen van den avondmaaltijd, en de kapitein had eenige papieren in de hand, welke hij blijkbaar zoeven had doorgelezen.

Hij legde ze neder toen hij de bezoekers zag binnen treden en stond op, om hen tegemoet te gaan.

Met de handen in de zijden gesteund, keek hij hen een oogenblik onderzoekend aan, terwijl Jim Hooper, de hielen tegen elkander geklapt, in kaarsrechte houding, bescheiden bij de deur was blijven staan.

Kapitein Burner sprak het eerst.

Hij wendde zich tot Raffles, dien hij dadelijk als den aanvoerder van het kleine reisgezelschap had herkend en zeide met een diepe, sonore stem:

— Een mijner manschappen deelt mij mede, dat gij ons berichten komt brengen aangaande de mogelijke komst, dezen nacht, van een aantal Mexicaansche bandieten. Is dat juist, mijnheer?

— Zoo is het kapitein, antwoordde Raffles.

En nu deed hij opnieuw het omstandig verhaal van hetgeen hem en zijnen makkers wederwaren was in het gebergte op een tiental mijlen van de grens.

Kapitein Burner had aandachtig geluisterd en was den spreker geen enkele maal in de rede gevallen.

Hij keek een oogenblik met gefronste wenkbrauwen voor zich uit en zeide toen langzaam:

— Wij zijn u grooten dank verschuldigd voor uwe mededeelingen, mijnheer....

Hij keek op en keek Raffles vragend aan.

— Graaf Palmhurst! zeide Raffles rustig, als antwoord op deze onuitgesproken vraag.

— Gij zijt Engelschman?

— Om u te dienen.

— Toerist?

— Als gij het zoo noemen wilt.

— Deze beide heeren?

— De een is mijn secretaris, de ander mijn trouwe chauffeur.

— Wel graaf, — ik kan slechts herhalen, dat wij u slechts kunnen danken! Ik hoop in staat

te zijn, den bandieten een warme ontvangst te bereiden, dank zij uw haast, mij op de hoogte te brengen! De bandieten zullen wel spoedig hier zijn!

— Het zal zeker nog wel een paar uur duren, kapitein, hernam Raffles glimlachend.

— Wat zegt gij? riep kapitein Burner verbaasd uit. Gij kunt den bandieten toch onmogelijk zoo lang vooruit zijn!

— Toch wel! Mijn vliegmaschine behoort tot de snelste!

— Dat moet wel zoo zijn! Maar ik vertrouw, dat gij u niet vergissen kunt — in ieder geval zal ik toch maar snel mijn maatregelen nemen! Het is een ernstige zaak. Nog nooit zijn de roovers in zulken getale komen opdagen en om de waarheid te zeggen, hebben wij daar in het geheel niet op gerekend. Wij zullen echter doen wat wij kunnen!

— Ik hoop, kapitein, dat gij ons wel zult willen toestaan, u daarbij behulpzaam te zijn, hernam Raffles. Wij zijn allen drie goed gewapend, wij hebben nog een appeltje te schillen met de bandieten en de tegenpartij is sterk genoeg om de hulp van de drie vastberaden mannen niet af te slaan!

— Ik neem ze dan ook van harte gaarne aan, graaf! riep kapitein Burner uit, terwijl hij Raffles de hand toestak. Ik zal nu de bewoners aanstonds laten waarschuwen, opdat zij op hun hoede zijn, en dan zal ik mijn bevelen geven,

opdat de grenssoldaten en de politie op verschillende punten in hinderlaag kunnen worden gelegd! Geloof gij, dat de bandieten inderdaad zullen komen en niet vreezen, dat zij ons hier zijt komen waarschuwen?

— Daarop kan ik natuurlijk niet met stelligheid antwoorden, kapitein, maar ik kan niet inzien, dat zij gelooven dat ik juist hierheen ben gegaan!

— Nu, wij zullen onder alle omstandigheden handelen, alsof zij hier komen, hernam de kapitein. Beter, dat onze maatregelen overbodig bleken, dan dat wij onverhoedsch door zulk een macht overvallen worden. Ik zie, dat gij uw wapens bij u hebt. Als gij hier op mijn terugkomst wilt wachten, zal ik mijn instructies gaan geven en het zal mij dan een genoegen zijn, in uw gezelschap de bandieten te mogen verwelkomen, op een wijze, die hun zal heugen!

— Wij voegen ons geheel naar uw wenschen, kapitein!

De bevelhebber der grenswacht greep zijn pet, gespte zijn sabel en revolvertasch om, die onder het bereik van zijn hand op tafel hadden gelegen en wendde zich naar de deur.

Hij knikte Hooper even toe, die salueerde en ging heen.

Hooper volgde hem.

De drie mannen bleven alleen.

Wilt U een ijne onschadelijke Cigaret?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten

HOOFDSTUK V.

HET GEVECHT MET DE BANDIETEN

Er verstreek bijna een uur voor kapitein Burner weder terugkeerde.

Zijn gelaat had een ernstige, maar vastberaden uitdrukking.

Gij sloot de deur van het vertrek achter zich en zeide :

— Het doet mij leed, indien ik u langer alleen moest laten, dan in mijn bedoeling lag, mijne heeren, maar het ging niet anders ! Deming is niet zeer groot, maar de stad is ver uiteen gebouwd, op de moderne Amerikaansche wijze, en het duurde lang eer ik persoonlijk alle wachtposten had uitgezet.

— Verontschuldigd u niet, kapitein ! zeide Raffles. Wij begrijpen zeer wel dat het niet zoo gemakkelijk gaat, een stad als deze met betrekkelijk weinig soldaten in staat van verdediging te brengen !

— Zoo is het, graaf ! Er zal zwaar gestreden worden, want wat men ook van de Mexikaansche roovers moge zeggen — ze zijn moedig en geven een eenmaal opgevat plan niet zoo spoedig weer prijs, al zou er bloedig om gestreden moeten worden ! En nu wil ik u nog slechts zeggen, dat gij nog altijd kunt vertrekken als het u goed dunkt ! Alles wel beschouwd, hebben wij niet het minste recht, u in zulk een gevaarvolle onderneming te betrekken. Gij hebt meer dan uw plicht gedaan door ons te komen waarschuwen .

— Gij zoudt ons grieven door ons te beletten, aan de verdediging der stad deel te nemen, kapitein : zeide Raffles. En ik weet, dat mijn metgezellen er evenzoo over denken als ik.

— Dan is ons laatste woord in deze zaak gesproken, graaf ! riep Burner uit, terwijl hij de hand der drie mannen krachtig drukte. Ik

reken dus op u ! Met uw goedvinden zullen wij nu maar onze stellingen gaan betrekken, want kan nu niet meer zoo lang duren of de bandieten zijn hier !

Raffles, Charles en Henderson grepen hunne geweren en volgden den kapitein, die hen vooringing, naar het kleine marktplein, waaraan het schoolgebouw gelegen was.

Daar stonden reeds een twaalftal mannen te wachten, waaronder ook Jim Hooper.

— Waarheen geleidt gij ons als ik vragen mag, kapitein ? vroeg Raffles.

— Wij betrekken een post, een weinig ten noorden van het punt, waar wij de komst der bandieten verwachten. Zijn zij eenmaal in de stad, dan volgen wij hen en trachten hen in te sluiten. Zeer waarschijnlijk zullen de bandieten dadelijk hun schreden richten naar de hoofdstraat, waar de meeste winkels zijn en ook de meergegoeden wonen. Daar zijn dertig man verdekt opgesteld, die op het eerste sein te voorschijn zullen komen.

— Maar hoe zult gij kunnen weten, dat de bandieten de stad zijn binnengerukt ?

— Onze post ligt heel wat hooger dan de weg, waarlangs de roovers moeten naderen en wij zullen hen onvermijdelijk zien !

— Maar zullen de bandieten geen voorhoede uitzenden, om zich te vergewissen dat alles veilig is ? ging Raffles voort.

— Die kans bestaat zeer zeker, maar wij zullen ons goed verschuilen, de vooruitgezonden mannen kalm laten naderbij komen en ons dan van hen meester maken, voor zij alarm hebben kunnen maken.

— Dan heb ik niets meer te vragen, kapitein en wij volgen u !

Kapitein Burner gaf een paar korte bevelen, de soldaten rangschikten zich in het gelid en marcheerden heen, terwijl de drie Engelschen de achterhoede vormden.

Het gevolg der waarschuwing aan de burgerij was duidelijk zichtbaar, want een aantal mannen, goed gewapend, bevond zich op straat.

De vensters waren evenwel niet verlicht, want dat zou argwaan hebben gewekt, en de bandieten zouden wellicht dadelijk de plaat poetsen.

Zwijgend trok de kleine troep verder.

Raffles en zijn metgezellen zagen nu ook, dat de kleine stad ver uit elkander was gebouwd, hetgeen haar grooter deed schijnen dan zij in werkelijkheid was.

In de voornaamste straat echter stonden de huizen naast elkander en het was duidelijk, dat hier de meeste buit te halen viel.

Na ongeveer een half loopens had de kleine afdeeling de grens van de stad bereikt.

De straten hielden hier sterk want Deming lag in een soort van dalkom.

Kapitein Burner had zich aan het hoofd van zijn soldaten geplaatst en nu bereikte de kleine troep den top van een heuvel, vanwaar men de geheele stad kon overzien en tevens een groot gedeelte van den weg, die in de richting van de grens liep.

De maan was opgekomen en dat was in het voordeel van de verdedigers.

De weg teekende zich nu af als een grijs lint, waarop de gedaanten van de roovers zeker vrij duidelijk zouden uitkomen.

De soldaten kregen bevel zich in het hooge gras te werpen en zich niet te bewegen voor hiertoe bevel werd gegeven.

Natuurlijk gold dit ook voor de drie Engelschen; spoedig was er van de geheele afdeeling niets meer te zien.

De manschappen hadden zich achter het struikgewas of in het hooge gras goed verborgen.

Een uur verliep in de diepste stilte.

Maar toen ving het geoeffende gehoor van kapitein Burner in de verte den klank van hoefslagen op.

Als hij nog een oogenblik getwijfeld mocht hebben, of de Mexicanen dezen nacht wel zouden komen, dan zouden die naderende hoefslagen hem wel van gedachten hebben doen veranderen.

Hij kon er zich niet in vergissen — daar naderde een groote troep ruiters langs den weg, die naar Deming voerde!

— Ik hoorde hen naderen, zeide hij op

fluisterenden toon tot Raffles, die dicht naast hem in het hooge gras lag. Binnen een kwartier kunnen zij hier zijn!

Die berekening was juist, want vijftien minuten later ontdekte het scherpe oog van Henderson, die een weinig verder in hinderlaag gelegen was, een paar gedaanten op den weg, die voorzichtig naderden.

Het waren twee ruiters.

Op ongeveer honderd meter afstand van den kleinen troep stegen zij af, en bonden hun paarden aan den tak van een boom naast den weg.

Toen vervolgden zij te voet hun weg, met het klaarblijkelijk doel, te gaan verkennen, of alles veilig was.

Zij slopen bijna onhoorbaar naderbij.

In het maanlicht glansden de koperenkogels, waarmede hun gordels versierd waren.

De mannen boven op den heuvel hielden hun adem in.

De twee bandieten kwamen juist in hun richting.

Over enkele minuten zouden zij den top van den heuvel bereikt hebben.

Nu en dan stonden de beide verkenners stil om te luisteren.

Van de hoefslagen was nu niets meer te hooren.

De Mexicanen hielden zeker een eind verder halt, in afwachting van een of ander sein wellicht.

Nu waren de verkenners halverwege den heuvel.

Nog tien schreden en zij moesten onvermijdelijk midden tusschen de soldaten van kapitein Burner zijn.

Plotseling sprong een gedaante overeind, vlak voor de twee Mexicanen.

Het was Henderson, die het meest vooraan had gelegen.

Voor de twee roovers geluid hadden kunnen geven, had hij hen bij de keel gegrepen en met onweerstaanbare kracht tegen den grond gedrukt.

De roovers trachtten zich te bevrijden en tastten naar hun gordel.

Maar zij waren reeds half verstikt en snakten naar adem, spartelend onder de meedoogenlooze vuisten van den reus.

Alles was zóó snel en geruischloos gegaan, dat kapitein Burner niet eens had gezien wat er eigenlijk geschied was.

Maar Raffles en Charles hadden des te beter opgelet!

Zij sprongen overeind en kwamen Henderson te hulp, en nu merkten ook de soldaten wat er gaande was.

In een oogwenk waren de beide bandieten stevig geboeid en gekneveld, zoodat zij geen geluid konden geven.

Kapitein Burner kwam op Henderson toe, legde hem de hand op den schouder en zeide : — Dat heb je knap gedaan, vriend ! Ik maak je mijn compliment ! Je zou waard zijn, deel uit te maken van onze grenswacht.

— Ik dank u zeer voor het compliment, kapitein, zei Henderson, die echter van deze lofuiting niet veel begreep, want wat hij gedaan had vond hij de moeite niet waard, om er veel woorden aan vuil te maken.

De beide gevangen bandieten werden nu aanstonds in verzekerde bewaring gebracht en naar de stad gevoerd en de soldaten legen zich opnieuw in hinderlaag.

Wellicht zouden de overige bandieten wachten tot de vooruitgezonden voorposten teruggekeerd zouden zijn, met de boodschap, dat alles veilig was en indien zij vruchteloos wachtten, zou wellicht het plan van kapitein Burner in duigen vallen.

Gelukkig echter bleek de afspraak anders te zijn, want er was juist een half uur verlopen toen in de verte weder het hoefgetrappel werd vernomen.

De ruitergroep naderde steeds meer en meer en werd nu zichtbaar bij een kromming van den weg, dicht bij de plek waar de twee paarden waren vastgebonden.

Hier stegen alle bandieten af en nu bleek dat zich onderweg nog een groot aantal bij hen gevoegd moest hebben, er waren zeker honderd veertig man !

De paarden werden ter zijde van den weg gebracht, en vier roovers bleven achter om hen te bewaken.

De overigen kwamen aansluipen en volgden den straatweg, die langs den voet van den heuvel, op welks top de soldaten zich bevonden, naar de stad liep.

Zich van geen gevaar bewust, trokken de roovers, met het geweer in de hand, onder de wachtpost door en zoodra de laatste man uit het gezicht was verlieten de soldaten hun schuilplaats en volgden sluipend.

Zij drongen zich zoo dicht mogelijk tegen de huizen gereed om op het eerste sein vuur te geven.

Het duurde niet lang of de bandieten hadden zich in de stad verspreid.

Het gros echter begaf zich naar de hoofdstraat, die op het marktplein eindigde.

Maar nauwelijks waren zij halverwege doorgegaan, of er kraakte een salvo !

Het was afkomstig van een tiental soldaten, die zich juist in de as van de straat hadden geposteerd in een vleugel van het stadhuis, op de tweede verdieping, vanwaar zij de hoofdstraat in haar geheele lengte konden bestrijken.

Een vijftal bandieten stortte dood of zwaar gewond ter aarde en onder hunne gelederen ontstond groote verwarring bij dezen onverhoedschen aanval.

Zij drukten zich zoo dicht mogelijk tegen de huizen en zochten den schaduwkant van de straat op, want in het maanlicht waren zij maar al te zeer zichtbaar en boden zij een voortreffelijk doelwit aan de kogels der scherp-schutters.

Daar zij echter niet wisten, waar de schoten vandaan kwamen, vuurden zij in het wilde, zonder eenig doel en natuurlijk ook zonder iemand te treffen.

Weer kraakten er schoten en opnieuw stortte een half dozijn roovers ter aarde.

Maar nu hadden zij ook de vuurstralen gezien en ontdekt dat hun vijanden zich bevonden achter de openstaande ramen op de tweede verdieping van het kleine gemeentehuis.

Nu zij zich toch ontdekt zagen, hieven zij een woest wraakgeschreeuw aan en snelden voorwaarts, ten einde het gemeentegebouw te bestormen en de bezetting af te maken.

Maar nu werden zij ook in den rug bestookt door den kleinen troep van kapitein Burner, die hen op den voet gevolgd was.

De hoofdstraat was tamelijk lang en voor de roovers haar ten einde waren had er nog een tiental in het stof moeten bijten.

Van tijd tot tijd hadden zij halt gehouden, om in geknielde houding op de soldaten te vuren, die hen gevolgd waren en wier gedaanten zij in het maanlicht konden onderscheiden.

Daarbij werden twee soldaten zwaar gewond en kapitein Burner kreeg een schampschot aan de zijde.

De Mexicanen die zich in de hoofdstraat bevonden, waren ongeveer ten getale van negentig man en hun overmacht was dus nog zeer groot, ofschoon er reeds een dozijn lichamen levenloos op de straatsteenen waren uitgestrekt, terwijl er bovendien nog eenige gewond waren.

De anderen echter renden zoo vlug zij konden de straat ten einde en verschenen nu op het

marktplaats.

De soldaten in het gemeentehuis vuurden in den hoop en legden opnieuw eenige Mexikanen neder. Deze begonnen in te zien, dat zij aldus tot den laatsten man zouden worden afgemaakt en daarom volgden zij een andere taktiek.

Zij verspreidden zich zooveel mogelijk en zochten de duisterste plaatsen op, om vandaar op de ramen van het Gemeentehuis een goed onderhouden vuur af te geven.

Een tijd lang hoorde men niets dan het ratelen der geweschoten, nu eens afzonderlijk, dan weder snel achtereen.

En nu en dan getuigde een smartelijke kreet, dat een der bandieten door een kogel geraakt was.

De kleine troep van kapitein Burner had intusschen zijn marsch voortgezet en daarbij alle winkelpoortieken zorgvuldig onderzocht.

Verderop stonden de huizen tamelijk verspreid, en de bandieten zouden zich hier vrij gemakkelijk hebben kunnen verschuilen, onder de groote luifels of in de kleine schuren, die bij de winkels behoorden.

Alles werd dus zorgvuldig onderzocht en zoo duurde het eenigen tijd voor de soldaten op hun beurt het marktplaats bereikt hadden.

Het vuurgevecht duurde nu zonder ophouden voort, maar blijkbaar zonder veel resultaat, want van de Mexicanen viel niet veel meer te bespeuren. Zij hadden zich blijkbaar goed verscholen.

Bovendien hadden eenigen het hazenpad gekozen en het marktplaats langs een der kleinere zijstraten verlaten.

Het zou hun echter moeilijk vallen Deming weder te verlaten, want kapitein Burner had zijn maatregelen goed genomen, en aan alle uitgangen soldaten in hinderlaag gelegd, meestal op de zolderverdieping van een der laatste huizen, waarvan de bewoners eveneens bewapend waren en niets liever zouden verlangen dan aan den strijd tegen den gehaten vijand deel te nemen.

Maar eensklaps, als op een afgesproken sein, stormden de Mexicanen zoo snel zij konden op het kleine gemeentehuis af, en begonnen met hun gewerkolven op het paneel van de buitendeur te beuken, terwijl een dozijn was achtergebleven om de soldaten daarboven te beletten, op de bandieten voor de deur te vuren.

De toestand werd nu vrij hachelijk, want de deur zou het zeker niet lang kunnen uithouden onder de woedende kolfslagen, terwijl iedere

soldaat die zich aan het raam vertoonde, om op de bandieten daar beneden te vuren, dadelijk op den korrel werd genomen.

Reeds waren er twee dezer dapperen getroffen en de deur stond reeds op het punt te bezwijken.

Kapitein Burner had deze manoeuvre wel waargenomen van uit zijn schuilplaats achter de houten trap van een winkelhuis, die rechtstreeks naar de eerste verdieping voerde, en van waar hij, met Raffles aan zijn zijde, telkens vuurde zoodra hij slechts een Mexicaan gewaar werd.

Hij beschikte echter zelf nog slechts over zeven gevechtswaardige manschappen, daar de overigen min of meer ernstig gewond waren, benevens de drie Engelschen, die zelfs nog geen schram hadden gekregen.

— Wat dunkt u, graaf? vroeg hij op ongerusten toon, zouden wij het wagen, ons te verzamelen en die bende voor het gemeentehuis in den rug aan te vallen?

— Het is een gewaagde onderneming, kapitein, want zij zijn met nog minstens zestig man, en nu zij hun toelig toch doorzien weten, zullen zij er zeker alles op zetten om de overwinning te behalen, met alle gevolgen daarvan.

— Maar ik kan hen toch niet rustig laten begaan, hernam de kapitein ongerust. Als zij eenmaal binnen zijn, zullen onze soldaten het onmogelijk lang kunnen uithouden en dan kunnen de schurken op hun beurt de hoofdstraat bestrijken. Ik behoef u natuurlijk niet te zeggen, dat de kleine bezetting van het gemeentehuis tot den laatsten man zou worden afgemaakt, want die bloedhonden kennen geen medelijden.

— Dan moet het tot iederen prijs belet worden, dat zij daar binnen dringen, zeide Raffles vastberaden.

— Zeg nu eens kapitein, kan men het gemeentehuis bereiken, ook zonder het plein over te steken?

— O, ja, zeer gemakkelijk, antwoordde kapitein Burner, men behoeft daartoe niets anders te doen, dan gindsche zijstraat door te gaan, die in een bocht om het plein heenloopt, en juist achter het gemeentehuis uitloopt.

— Maar ik zie, dat het gemeentehuis op een hoek ligt, de bandieten kunnen het dus gedeeltelijk omsingelen.

— Ongetwijfeld, en daarin ligt juist het gevaar.

— Ik zal u wat zeggen, ik zal mijn beide reismakkers er heen sturen. De een vertegenwoordigt het verstand, de tweede de lichaams-

kracht. Gij hebt u er reeds van kunnen overtuigen dat mijn chauffeur beschikt over een geweldige spierkracht.

— Maar gelooft gij, dat u beide reisgenooten voldoende zullen zijn, om die bende het hoofd te bieden ?

— Niet alleen natuurlijk, maar zeker wel in vereeniging met uwe manschappen in het gebouw.

— Nu, doe dan wat gij het beste acht, graaf. Ik durf mijn zeven mannen er werkelijk niet aan wagen en kan niet anders doen dan de bandieten van hier onder vuur te houden. Wij mogen ons niet blootgeven, want er zwerven bovendien nog afzonderlijke troepen bandieten door de stad.

Raffles knikte zwijgend en floot toen op een bijzondere wijze.

Onmiddellijk maakten zich op eenigen afstand een paar gedaanten los uit de schaduw, die snel naderbij kwamen.

Het waren Henderson en Charles die aan de overzijde van de straat dekking hadden gezocht en vandaar vuurden, zoodra zij dit met kans op succes konden doen — niet al te vaak, want de tien bandieten op het marktplein die de manoeuvre van hun makkers moesten beschermen, hadden op hun beurt dekking gezocht achter de steenen fontein midden op het plein en vuurden vandaar op de zeven mannen van kapitein Burner, zoodra zij maar een tipje van hun neus te zien kregen.

Lord Lister kwam, zag en stak een Dubec-sigaret op

HOOFDSTUK VI.

DE NEDERLAAG DER ROOVERS.

Henderson en Charles hadden zich snel op den grond moeten nederwerpen, zoodra zij de overzijde van de straat bereikt hadden, want de bandieten hadden hen reeds gezien, en woedend kraakten de schoten.

— Luister eens vrienden, kapitein Burner is tot de slotsom gekomen, dat zijn manschappen in het gemeentehuis in groot gevaar verkeeren, want de deur zal het zeker geen tien minuten meer uithouden, en als de bandieten eenmaal in het gebouw zijn, kan het niet lang meer duren, of zij hebben de soldaten overmand, en daardoor hun positie in de stad aanmerkelijk versterkt.

Charles en Henderson knikten zwijgend, want ook zij hadden den ernst van den toestand wel begrepen.

— Kapitein Burner en ik zijn dus tot de overtuiging gekomen, dat het gebiedend noodzakelijk is, die mannen hulp te gaan brengen, hernam Raffles.

— Als het niet spoedig geschiedt, voegde de kapitein er aan toe, staan wij er zeer slecht voor. Met tachtig man hadden wij het misschien kunnen klaarspelen, maar er blijken er nu eens zoo veel te zijn. Ik heb reeds een mijner mannen om hulp naar Fort Thorn laten seinen, maar zelfs een goed bereden troep kan hier onmogelijk binnen zeven of acht uur zijn. Het spreekt van zelf, dat de Mexicanen dan wel weder zullen zijn afgetrokken.

— Zeg slechts wat wij te doen hebben, kapitein, sprak Henderson eenvoudig.

— Indien gij gindsche zijstraat ingaat, en snel loopt, kunt gij binnen vijf minuten het stadhuis bereikt hebben, aan de achterzijde, wel te verstaan, tracht er binnen te komen om onze mannen te helpen.

— En als de bandieten de achterzijde van het gemeentehuis reeds bezet hebben, kapitein?

Kapitein Burner maakte een gebaar van wanhoop, en wist blijkbaar niet wat hij hierop moest antwoorden.

Maar Raffles nam nu het woord, en antwoordde:

— Dan is er nog niets verloren, James, wanneer gij beiden bemerkt dat de bandieten te sterk in aantal zijn om het gemeentehuis te kunnen binnendringen, dan waarschuwt gij een der bewoners van een huis, dat in dezelve rij staat, en zet uw weg over de daken voort.

Raffles greep Henderson bij den bovensten knoop van zijn buis, keek hem strak aan, en zeide met nadruk:

— Ik sta er bepaald op, James, dat gij binnen vijf minuten de zolderverdieping van het stadhuis zult hebben bereikt.

— Ik zal er zijn, kwam Henderson rustig.

— Gij kunt op ons rekenen, voegde Charles er aan toe.

En het volgende oogenblik zonder eenige nadere verklaring, waren de beide mannen de zijstraat ingesnel.

Kapitein Burner keek hen een oogenblik na, tot zij om de kromming van de straat verdwenen waren, en wendde zich toen tot Raffles met de opmerking:

— Ik kan niet nalaten u mijn compliment te maken, graaf, over de hoedanigheid van uwe bedienden, het zijn mannen in de beste beteekenis van het woord.

— Het zijn meer dan bedienden voor mij, kapitein, het zijn trouwe vrienden, in de ure des gevaars beproefd, en van het zuiverste gehalte bevonden.

— Zij schijnen op uwe wenken te vliegen.

— Zij zouden voor mij door het vuur gaan, meer en beter kan ik er niet van zeggen.

— Ik hoop vurig, graaf, dat uw beide dappere makkers hun taak zullen kunnen voleindigen, en dat wij den toestand daarginds meester kunnen worden.

— Als het menschelijkerwijs gedaan kan worden, dan zullen zij het doen, kapitein. Mijn chauffeur geldt in ieder geval voor tien bandieten.

Charles en Henderson waren intusschen voort gesnel, zoo vlug hun voeten hen konden dragen.

De vrij smalle straat, welke zij volgden, beschreef een bocht, en liepen achter de huizen

van het vierkante marktplein om.

Nu en dan kwamen zij een bewoner tegen, evenals zij gewapend, en die voor zijn huis had postgevat, vastbesloten om zijn have en gezin tot het uiterste te verdedigen.

Geen bandiet liet zich hier echter zien, zij schenen zich meer in het noordelijk gedeelte van de stad op te houden, van waar ook voortdurend geweerschoten klonken.

Na eenige minuten hadden de beide mannen den hoek bereikt van de straat, die achter het raadhuis omliep en een enkele blik was voor hen voldoende, om hen te doen zien, dat de achterzijde van het raadhuis eveneens werd aangevallen door een tiental Mexicanen die uit alle macht met kolven hunner geweren op de achterdeur bonsden.

Daar zij hier evenwel niet gedekt waren, boog zich nu en dan een soldaat uit een achtervenster, en vuurde snel zijn revolver af op den troep daar beneden, waarop hij haastig weder van het venster verdween.

Charles bedacht zich geen oogenblik, maar klopte op de deur van het hoekhuis die gelukkig aanstonds geopend werd, nadat gelijkvloers een hand het gordijn had ter zijde geschoven dat voor het raam hing, ten einde te zien of hier vriend of vijand klopte.

Het bleeke gelaat van een ouden man vertoonde zich in de deuropening.

— Wat wenscht gij heeren? vroeg hij, een weinig verschrikt door de reusachtige gestalte van Henderson.

— Breng ons zoo spoedig mogelijk naar het dak, wij moeten tot iederen prijs naar het raadhuis dat door de bandieten overweldigd dreigt te worden, zeide Charles en tegelijkertijd trad hij met Henderson haastig binnen, want de Mexicanen die het gemeentehuis aan de achterzijde aanvielen hadden hen reeds gezien en maakten zich gereed, op hen te vuren.

Juist toen de deur achter hen gesloten werd, floten een paar kogels voorbij het huis.

— Maar wat wilt gij op mijn dak uitvoeren, heeren? vroeg de oude man bevend.

— Vraag niet zoo veel, oude vriend, en breng ons naar boven, zeide Henderson een weinig barsch, daar hij wel begreep, dat de tijd drong.

Zwijgend gehoorzaamde de oude man, die zich van een blaker voorzien had en liet de twee vrienden langs eenige trappen naar de zolderverdieping gaan, waar hij hun een luik wees, benevens een ladder, die in een hoek was gebracht.

Henderson greep de ladder, zette haar tegen het luik, klom naar boven en bevond zich het volgende oogenblik op het dak, waar Charles hem snel volgde na den reus beide geweren te hebben toegestoken.

Zonder een oogenblik te verliezen in gebukte houding, en zooveel mogelijk het midden van de daken volgend, zetten de beide mannen den tocht voort.

Gelukkig waren de daken zoo goed als alle op dezelfde hoogte gelegen en geheel vlak en in enkele minuten hadden zij de honderd meter afgelegd, welke hen van het gemeentehuis scheidde.

Hier klonk duidelijk het geraas van de dreinende kofslagen op de beide deuren.

Van de voordeur scheen het hout reeds te splinteren, en het volgende oogenblik zouden de bandieten kunnen binnendringen, om een bloedbad aan te richten, waaraan geen enkele soldaat zou ontkomen.

— Vervloekt, wat moeten wij doen om die bende buiten het gebouw te houden, mijnheer Brand — schreeuwde Henderson, terwijl hij tandenknarsend over het dak heen en weer liep, op gevaar af dat de tien roovers bij de fontein op het plein hem zouden zien.

Charles keek een oogenblik rond, en vestigde toen zijn blik op den loozen spitsen dakgevel, die door een zware ijzeren bout in het dak geklonken, werd vastgehouden.

Het was een stuk metselwerk, aan den voet ongeveer twee meter breed en bijna twee en een halven meter hoog, schuin naar boven toeloozend, in den vorm van een ouderwetschen trapgevel, en bekroond met een zwaar stuk stoepsteen.

— Zeg eens James, begon Charles, wat zeg je van dien topgevel, zou die niet heel wat onheil kunnen aanrichten onder de bandieten, als zij hem op het hoofd kregen?

Henderson gaf een schreeuw van zegepraal, want hij had aanstonds het plan van den jongen man begrepen.

Hij zette zijn geweer neer, greep den schuin geplaatsten steunstang, dicht bij het einde, waar hij in het dak was bevestigd en begon er uit alle macht aan te rukken.

Het was een vierkante staaf van bijna zes centimeter doorsnede, met drie klinkbouten bevestigd — en toch had de reus haar na enkele rukken, die de aderen op zijn voorhoofd deden zwellen en zijn spieren schenen te doen kraken, losgerukt, waarbij de bouten als lucifers waren afgeknapt.

Henderson snelde naar voren en duwde zijn geweldige schouders tegen den topgevel, die nu niet langer door den ijzeren staaf werd vastgehouden; het gevaarte begon te wankelen — een oogenblik scheen het alsof het naar den kant van het dak zou overhellen en dan zou alles verloren zijn geweest.

Maar Henderson wierp er zich uit alle macht tegen, de topgevel zwaaide even op zijn basis — scheen nog even te aarzelen — en viel toen met donderend geweld omlaag....

Een luide kreet van woede en pijn, tienvoudig herhaald, liet zich hooren en klonk nog boven het donderend geweld van den neerstortenden gevel uit.

Het brok muur was van een hoogte van twaalf meter neergestort en had zeven bandieten op slag gedood, die voor de deur te zamen stonden gedrongen, terwijl tien anderen door de neerstortende steenen zwaar werden gewond.

Bovendien liepen er nog een zestal anderen vrij ernstige kwetsuren op, die hen voorloopig buiten gevecht stelden.

Dadelijk kraakten van alle zijde de gewerschoten en Charles en Henderson moesten zich vlug plat op het dak werpen, nu zij niet langer uit het gezicht werden onttrokken door den trapgevel.

De bandieten hadden natuurlijk wel begrepen, dat het stuk muur niet uit zich zelve was neergekomen, maar dat het door menschenhanden omlaag was geworpen.

De toestand was op dit oogenblik aldus :

Bij de Fontein lagen nog acht valiede Mexicanen, want twee waren er gedood door goedgerichte schoten uit het geweer van Raffles.

Aan de voorzijde van het Raadhuis waren nog veertien of vijftien man in staat, een geweer vast te houden, en aan de achterzijde nog een tiental, die ongedeerd waren gebleven.

In de stad bevonden zich nog een zestig of zeventig bandieten, maar die werden bezig gehouden door afdeelingen gewapende burgers, de bereden politie en de rest van kapitein Burners troepenafdeeling; men had dus alleen rekening te houden met de twee of drie en dertig bandieten op en in de onmiddellijke nabijheid van het marktplein.

Men kon dus zeggen dat de toestand aanmerkelijk verbeterd was, al was hij toch nog altijd gevaarlijk.

De bandieten voor het raadhuis waren een oogenblik verbijsterd door den plotseligen aanval en de groote verliezen, welke deze

veroorzaakt had, maar een razende woede maakte zich van hen meester, toen zij bemerkten dat dit slechts het werk van twee mannen was geweest.

Onmiddellijk snelden eenigen hunner weg, ten einde te trachten de omringende daken te bereiken en Charles en Henderson begrepen zeer wel, aan welk gevaar zij waren blootgesteld, want het zou zeker niet lang duren of een aantal hunner tegenstanders zou een huis zijn binnengedrongen en zich vandaar over de daken verspreiden.

Het was dus zaak, zoo spoedig mogelijk binnenshuis te komen, voor zij het doelwit zouden zijn van de kogels hunner vijanden op het dak, waar zij in het geheel geen dekking hadden, uitgezonderd een paar dunne schoorsteenpijpen.

Zij hadden vrij spoedig het dakluik gevonden en klommen naar binnen, juist op het oogenblik dat aan de overzijde van de straat een paar Mexicanen op het dak van een vrij groot huis verschenen.

De twee mannen werden door de kleine benarde afdeeling soldaten met gejuich ontvangen, want dezen hadden aanstonds begrepen, dat er hulp was komen opdagen toen de trapgevel zijn doodelijk werk verrichtte.

Er waren twee manschappen buitengevecht gesteld, en vrij zwaar gewond, maar de anderen waren nog ongedeerd, ofschoon zij wel inzagen, dat hun toestand onhoudbaar zou worden, indien de vijftig bandieten daar beneden, aanstonds gevolgd door de tien mannen van de fontein, er in geslaagd waren, de voordeur open te breken en binnen te dringen.

Voor die overmacht zouden zij natuurlijk zijn bezweken.

Maar nog kon het gevaar niet als geweken worden beschouwd, want de bandieten kwamen opnieuw opzetten en de achterdeur dreunde onder de slagen der geweerkolven.

— Ik geloof niet dat wij verstandig doen als wij in deze kleine kamer bijeen blijven, merkte Charles op. Deze stelling was voortreffelijk, zoolang gij van hier de bandieten op de hoofdstraat onder vuur kondet nemen, maar nu zij zoo dicht genaderd zijn is zij niets meer waard! Ik stel u dus voor, liever naar beneden te gaan en daar de bandieten te bestoken.

De korporaal, die den kleinen troep in het raadhuis aanvoerde, was het hier aanstonds mede eens, en verklaarde, dit reeds vroeger te hebben willen doen, als hij hiervan niet ware

teruggehouden door de omstandigheid, dat de overmacht der roovers veel te groot was.

Maar nu eens een groot gedeelte der aanvallers in het stof had gebeten en de soldaten zelf versterking hadden gekregen, was het zeker beter het gemeentehuis gelijkvloers te verdedigen, daar men in deze kamer opgesloten zou zitten als muizen in een val, zoodra de bandieten er in geslaagd zouden zijn binnen te dringen.

En zoo daalden de verdedigers snel de trappen af en stelden zich in de benedengangen verdekt op.

De eene helft nam dicht bij de achterdeur plaats, de andere, onder aanvoering van Charles vatte post in een der gelijkvloers gelegen kamers aan de overzijde van het gebouw en schoot vandaar door de vensters.

Dit geschiedde zoo onverwachts, dat bij het eerste salvo der vijf soldaten vier bandieten werden geveld, terwijl Charles een vijfde nederlegde.

Een kreet van dolle woede steeg onder de aanvallers op en zij hernieuwden hun pogingen de deur te forceeren, waarvan het paneel reeds bijna geheel was vernield.

Aan de achterzijde van het gebouw had de korporaal een paar man in een soort van insteekkamertje geplaatst, hetwelk met een enkel raam uitzag gaf op de straat, die achter het raadhuis liep, en vandaar schoten zij op de bandieten, die hen niet dadelijk hadden gezien, welke omstandigheid hun eveneens een paar man kostte.

De overigen wierpen zich met verdubbelde woede op de deur, die in haar voegen begon te kraken, en zeker niet lang meer weerstand zou kunnen bieden.

De korporaal schoot door het slot, waarbij hij van zijn groote revolver gebruik maakte, en doodde op deze wijze twee andere roovers.

Maar ook een der soldaten werd doodelijk gewond, door een op goed geluk door het slot van de deur afgeschoten kogel.

Een tweede werd zwaar aan den arm verwond zoodat hij met den linkerarm moest door schieten, totdat het bloedverlies hem deed flauw vallen.

Toen nam Henderson een kloek besluit.

Hij fluisterde den korporaal haastig toe :

— Luister eens, kameraad ! Ik heb een goed plan ! Wat denk je er van, als wij eens een uitval deden ? Wanneer wij de zes kerels, die daar nu nog buiten staan, overhoop hebben

geloopen, kunnen wij onze makkers voor aan het gebouw te hulp komen !

— Het plan lacht mij wel toe — maar wij zijn nog slechts met vier valiede mannen, wanneer ik u er bij reken !

— O, dat is meer dan voldoende ! hernam Henderson lachend. Als ik mijn geweer in de hand omdraai, doe ik er evenveel mede als drie anderen !

— Nu, dan moet het gewaagd worden ! meende de korporaal. Het is de beste weg, want als deze deur bezwijkt, staan wij er leelijk voor.

De twee soldaten, die nog ongewond waren, werden met enkele woorden op de hoogte gebracht.

— Let dan goed op, beval Henderson. Gij neemt uw revolver en schiet zoo vlug mogelijk. Ik gebruik mijn geweer als knods en de rest volgt van zelf ! Zoodra ik de deur openruk, stort gij u naar buiten en als alles gedaan is, trekken wij ons weder binnenshuis terug ! Opgepast !

De reus nam zijn geweer bij den loop, greep de kruk van de deur, na den sleutel in het slot te hebben omgedraaid en rukte haar eensklaps open.

Een der roovers, die juist uit alle macht tegen de deur drukte, tuimelde naar binnen en kreeg op hetzelfde oogenblik een revolverkogel door het hoofd.

Henderson sprong over het gevallen lichaam en was het volgend oogenblik tusschen de bandieten.

Hij zwaaide zijn geweer als een knods in het rond en trof binnen enkele tellen twee roovers, die zwaar gewond ter aarde stortten.

Binnen enkele seconden waren er dus reeds drie man buiten gevecht gesteld !

De korporaal legde een vierden neder en daarop sloegen de twee overigen op de vlucht.

Maar Henderson draaide zijn geweer vliegensvlug weder om, laadde en schoot een der vluchtenden neder, voor hij den hoek van de straat bereikt had.

De zesde man struikelde over een steen en voor hij weder had kunnen opstaan, had de kogel uit de revolver van een der soldaten hem geveld.

De uitval was dus met schitterend succes bekroond, want de soldaten hadden volstrekt geen verliezen geleden, zoo onverhoedsch waren zij opgetreden.

Dadelijk trokken de mannen zich weder in het

raadhuis terug en ijlden naar de voorzijde, waar verbitterd gestreden werd.

Van de roovers waren nog slechts negen man in staat, een wapen te hanteeren.

Maar van de bezetting bleven er nog maar drie over, Charles er bij inbegrepen!

Henderson en de drie soldaten werden dus met gejuich ontvangen, nadat zij de toedracht der zaak uiteen hadden gezet.

Zij vormden inderdaad een kostbare aanwinst!

Het vuren nam eensklaps weder in hevigheid toe en de roovers schenen nu wel in te zien dat het hun niet zou gelukken het raadhuis binnen te dringen.

Op een afgesproken sein trokken zij zich snel terug naar de fontein op het midden van het plein, maar niet zonder dat bij dezen terugtocht nogmaals twee hunner in het stof hadden moeten bijten.

Een luid gejuich ging uit het raadhuis op, in de hoofdstraat dadelijk beantwoord door de soldaten, die daar onder de portieken der winkelhuizen verscholen waren.

De laatste manoeuvre der bandieten bleek hun noodlottig te zullen worden.

Inderdaad — de fontein was lang niet groot genoeg om hen allen dekking te kunnen verschaffen.

Nog vier man werden neergeschoten door de onzichtbaar opgestelde soldaten der grenswacht.

En eensklaps, alsof het van te voren aldus was overeengekomen, vlogen de over gebleven Mexicanen op en ijlden zoo snel hun voeten hen dragen wilden de zijstraten in, die naar de grens der stad voerden.

Hierop had kapitein Burner slechts gewacht.

Een snerpand fluitsein weerklonk en uit alle hoeken en gaten kwamen de soldaten te voorschijn, die de achtervolging begonnen.

Ook de bezetting van het raadhuis verliet haar stelling en voegde zich bij de anderen.

Men wist waar de paarden der roovers waren vastgebonden en stellig zouden zij zich haasten hun rijdieren weder te bereiken en zich door de vlucht te redden.

De bandieten renden wat zij rennen konden, nu en dan schoten wisselend met hun achtervolgers.

De roovers, die in kleine troepen door de stad waren getrokken, waren blijkbaar eveneens zeer hartelijk ontvangen en hadden reeds eerder de vlucht genomen.

Maar de mannen die bij de paarden gewaakt waren tot het laatst op hun post gebleven en zoo vonden de roovers, die hadden kunnen ontsnappen — niet meer dan in het geheel een veertigtal — althans hun rijdieren weder terug.

Zij hadden juist den tijd zich weder in het zadel te werpen en reden toen spoorlags weg.

Het zou onbegonnen werk zijn, de bandieten in de duisternis te achtervolgen, daar zij den weg door het gebergte beter kenden dan de soldaten, die bovendien eerst hun paarden zouden moeten halen en daarom werd er: „Staakt het vuren!” geblazen en kon men zich nu gaan bezighouden met het opmaken van de rekening — die zeer in het nadeel van de roovers uitviel!

Van de soldaten waren er acht gedood en twaalf ernstig gewond, maar de Mexicanen hadden twee en dertig dooden en zeven en twintig gewonden verloren!

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft za nooit meer een ander merk rooken” is een uitspraak van Lord Lister

HOOFDSTUK VII.

NIEUWE PLANNEN.

Het was diep in den nacht toen Raffles en zijn beide metgezellen eindelijk afscheid namen van kapitein Burner, maar niet, dan nadat zij hem hadden moeten beloven, hem zoo spoedig mogelijk weder te komen bezoeken.

Jim Hooper, wiens verlof op zulk een eigenaardige wijze was onderbroken, zou hen met het wagentje weder terugrijden, want hij stond er beslist op, dat de drie mannen in het huis van zijn ouders zouden overnachten.

Raffles gaf hier des te liever gehoor aan, daar hij dan in de nabijheid van de vliegmaschine zou zijn en haar den volgenden morgen dadelijk zou kunnen nazien.

En zoo kwamen de vier mannen des nachts om bijna drie uur aan de hoeve, waar men vol onrust de terugkomst van den zoon des huizes had afgewacht.

Jim werd met gejuich ontvangen en niemand dacht aan slapen alvorens hij een volledig verhaal had gedaan van de gebeurtenissen, welke zich dien nacht te Deming hadden afgespeeld.

Toen hij zijn verhaal beëindigd had, riep Jim lachend uit :

— De bandieten zullen zich nog wel eens bedenken, alvorens hier terug te komen !

— Als zij maar geen wraak komen nemen voor de nederlaag, welke zij dezen nacht hebben geleden, mijn vriend ! zeide Raffles. Naar wat ik van de Mexicanen gehoord heb en vooral van de misdadige elementen onder hen, zijn zij bij uitstek haatdragend en zeer wraakzuchtig.

— Dat geef ik direct gewonnen, mijnheer de graaf, hernam de jonge man. Maar toch hebben zij zoo zwaar gebloed, dat er geruimen tijd over heen zal gaan, alvorens zij weder komen opdagen ! En dan zal het wel te laat zijn, want onze regeering zal niet nalaten, een flinke troepenmacht te Deming in garnizoen te leggen !

Daar de vier mannen niet weinig vermoeid waren door den hevigen strijd, begaven zij zich allen ter ruste, maar niet dan nadat Raffles zich nogmaals persoonlijk overtuigd had, dat de „Sperwer” veilig was opgeborgen.

Den volgenden morgen was hij, zooals gewoonlijk, het eerst van allen op, tegelijk met de boerenknechts, en begaf zich dadelijk naar de schuur ten einde zich van den toestand van de vliegmaschine te vergewissen.

Tot zijn vreugde zag hij, dat de kogelgaten in den romp weinig te beteekenen hadden en het samenstel van de machine in het geheel niet zouden verzwakken.

Wat de bewegende deelen betreft, zij waren in volmaakte orde en men kon dadelijk opstijgen.

Toen hij naar de hoeve terugkeerde, vond hij Charles ook reeds op.

Een stevig ontbijt wachtte hen in de ruime huiskamer van de brave lieden, die hun onderdak hadden verschaft.

Toen zij een oogenblik alleen waren, vroeg Charles :

— Wat zijn nu je plannen, Edward, als ik vragen mag ? Wij keeren nu toch zeker naar Europa terug ?

— Er is hier inderdaad niets wat ons tegenhoudt — of het moest de wensch zijn, ons nog wat meer met de bandieten te bemoeien !

— Maar zij zijn nu toch verdreven ! Wat kunnen wij nog meer verlangen ?

— Hun geld ! antwoordde Raffles lakoniek.

— Wat zeg je ? riep Charles uit. Hun geld ? Hoe zouden wij daar moeten aankomen ?

— Het zal gemakkelijker gaan dan je denkt ! Ik vernam van kapitein Burner dat de roovers onder bevel staan van een zekeren Lopez Silvio, die ook aan den raid van hedennacht moet hebben deelgenomen, en ongedeerd schijnt te zijn ontkomen. De man woont te Janos en houdt daar een soort van tingeltangel, natuurlijk slechts voor de leuze, ofschoon hij ook daarmede een goed stuk brood moet verdienen. Welnu, wij gaan eveneens naar die stad en zullen vriend Silvio een bezoek brengen, dat hem zal heugen !

— En denk je, dat dit zoo gemakkelijk zal gaan ? Hij zal ons dadelijk als Engelschen of Amerikanen herkennen en ons niet zeer vriende.

lijk ontvangen en zeker niet na het gebeurde van dezen nacht, dat hem een half honderd van zijn beste mannen gekost heeft!

— Wij zullen er met een auto heen gaan, zoodat wij in ieder geval spoedig uit de voeten kunnen komen, indien de zaken verkeerd mochten loopen. Wij geven ons voor liedjeszangers uit, die met een klein salaris tevreden zijn of banjospelers! Jij hebt het zeer ver gebracht in de kunst van het snaren tokkelen en James heeft een fraaie bariton! Eenmaal binnenshuis, gaat de rest van zelf!

— Je denkt er optimistisch over! Het publiek, dat daar komt, zal wel niet veel zaaks zijn en zeker dadelijk de partij van Silvio kiezen, als wij ontdekt worden! De zeden zijn nog al ruw in dat gedeelte van Mexico, naar ik meen!

— O, wat dat betreft! Die zeden verschelen weinig van de ruwe gebruiken in Californië, toen daar voor het eerst goud in den bodem werd gevonden en het recht van den sterkste het alleen geldend recht was!

Maar als wij het goed aanleggen, behoeven wij voor een ontdekking niet te vreezen, ten minste niet, voor wij goed en wel weder in de auto zitten!

— Hoe komen wij aan die auto?

— Er zijn er drie of vier in Deming! Wij zullen er wel een van kunnen verhuren!

— En de vliegtuig?

— Die blijft natuurlijk op ons wachten! Zij is volkomen veilig bij de brave lieden, aan wier tafel wij nu zitten!

— Nu, ik zie wel, dat je plan reeds vaststaat! zeide Charles.

— Goed geraden, beste Charles, hernam Raffles glimlachend. Kom, wij zullen maar dadelijk werk van de zaak maken en een banjo, desnoods twee, wat kleeren en nog het een en ander koopen!

— En hoe leg je het uit, dat je nu eensklaps met een auto wilt vertrekken?

— Ik wil niet vertrekken — ik wil slechts een rit door de schoone omstreken maken!

— Wanneer kan die Silvio met zijn kornuiten weder te Janos zijn teruggekeerd?

— Hedenavond! Hij moet de paarden natuurlijk onderweg wat rust geven.

— En wanneer vertrekken wij?

— Morgenochtend! Wij kunnen er dan des middags zijn en de schavuit kan nog de noodige reclame voor ons optreden maken!

De beide vrienden stonden op en begaven zich weder naar de stad, na Henderson te heb-

ben opgedragen, de vliegtuig nog eens duchtig na te zien.

Te Deming had Raffles vrij spoedig een bewoner gevonden, die hem voor geld en goede woorden voor enkele dagen zijn auto wilde verhuren, een tamelijk goede wagen, die wel tachtig kilometer per uur kon halen als het noodig was.

Voor een vreemdeling zou de man het waarschijnlijk niet gedaan hebben, maar toen Raffles zich bekend maakte als dengeen, die de stad voor een ernstig onheil had bewaard, toonde hij zich aanstonds zeer meegaande.

Vervolgens werd een banjo, en ten slotte wat oude kleederen gekocht, benevens een hoeveelheid verduurzaamde levensmiddelen, daar Raffles niet wilde afhangen van de Mexicaansche winkels.

Toen zij op den terugweg waren, vroeg Charles:

— Hoe gaat het eigenlijk aan de grens? Zal men ons daar niet tegenhouden?

— Officieel zal men ons aanhouden, omdat wij geen papieren hebben — maar officieus zal een groote fooi aan de grenswacht wonderen verrichten! In dat opzicht gelijken de Mexicanen wonderveel op de Russische beambten van het Tsaristische tijdperk!

De rest van dien dag werd besteed aan de noodige toebereidselen, waaronder ook een repetitie was van eenige populaire liedjes, waarin Henderson uitblonk, en die door Charles op de banjo zouden worden begeleid.

De drie mannen genoten een voortreffelijke nachtrust en stonden vroeg op, ten einde alles voor de gevaarvolle onderneming in gereedheid te gaan brengen.

Peter Hooper beloofde, dat hij goed voor de vliegtuig zou zorgen en daarop vertrokken de zoogenaamde „touristen”, met de belofte, dat zij over twee dagen zouden terugkeeren om de vliegtuig te halen.

Het behoef niet te worden vermeld, dat Raffles den wonderlijken electromotor zorgvuldig had verborgen onder de metalen kast, waarin men dit wonderwerk der techniek kon afsluiten.

Na een stevig ontbijt, waarvoor de brave boer volstrekt niets wilde aannemen, begaven de drie reisgezellen zich op weg.

Verdwalen konden zij onmogelijk, want de straatweg liep aan een stuk door en voerde over de grens regelrecht naar Janos.

Raffles zat achter het stuurwiel, en Charles

en Henderson lazen hun liedjes nog eens door.

Aan de grens ging het juist zooals Raffles had voorspeld.

Zij konden geen papieren toonen — maar zij toonden daarentegen iets anders, hetwelk door de douane voor even goede munt werd aangenomen: een paar biljetten van vijftig Mexikaansche Dollars!

En zoo reden zij Mexico binnen, en kwamen een uur later te Janos aan, of liever in een soort voorstad, een verzameling van een tiental huizen, waaronder een groote hacienda of hoeve.

Hier liet Raffles de auto stil staan, want hij wilde met het voertuig niet in de stad zelve aankomen, waar het zeker te veel opzien zou baren.

De pachter van de hoeve was wel bereid de auto tot dien avond te stallen, en Raffles zag goed toe waar het voertuig bleef.

De drie mannen hadden ieder hun eigen pakje genomen, waarin de kleederen zaten, en sloegen nu den weg naar de stad in, welke een half uur gaans verder lag.

Achter een heg trokken ze de schamele kleederen over hun eigen goed aan, ontdeden de banjo van haar omhulsel, en trokken verder.

Janos bleek een kleine, morsige stad te zijn, halverwege op een heuvelhelling gebouwd, hetgeen haar een ongemeen schilderachtig aanzien gaf.

De meeste huizen waren van hout, en zoo was ook de tingeltangel, alias kroeg, waarvan Lopez Silvio de eigenaar was en waarheen een kleine, smerige jongen hun den weg wees.

Zij traden een tamelijk groote gelagkamer binnen, aan welker einde zich een soort verhooging bevond, waarop een piano was geplaatst die haar beste dagen reeds zeer lang achter zich scheen te hebben.

Dicht bij den ingang was een buffet aangebracht, waarop groote flesschen en een menigte glazen stonden.

Op dit oogenblik van den dag bevonden zich slechts een vijftal mannen in de gelagkamer, die er niet zeer geruststellend uitzagen, met hun breedgerande hoeden, hun revólvertaschen en hun donkere, gebruide gezichten.

Zij namen de vreemdelingen achterdochtig op, die er vrij haveloos uitzagen in hun afgedragen plunje, en wisselden in hun landstaal eenige zacht gefluisterde woorden.

Toen trad de eigenaar binnen, een breedgeschouderd man met een vuurrood litteken

dwars over de wang, en een terugstootend uiterlijk.

Het was Lopez Silvio, de aanvoerder der bandieten, die hier het eerzaam bedrijf van „logementhouder” en „zaaleigenaar” uitoefende.

Hij nam de drie mannen scherp op en vroeg toen norsch:

— Wat is er van uw dienst, Senors?

— Wij zijn geen senors, mijnheer! antwoordde Raffles in het Spaansch. Wij zijn maar arme variétéartisten! Maar wij hebben een uitstekend repertoire! Hebt gij soms iets voor ons te doen?

Silvio wierp een blik op de banjo, welke Charles aan een touw over den rug droeg, en zeide:

— Muzikanten?

— Om u te dienen!

— Laat eens wat hooren!

Dadelijk ging Raffles aan de rammelende piano zitten en Henderson hief, door Charles op de banjo begeleid, zijn fraaiste liedjes aan.

De Mexicanen luisterden aandachtig en neurieden al spoedig de coupletten mede.

Toen het gedaan was, hernam Silvio:

— Condities?

— Een dollar per avond en per man, en de vertering en logies vrij!

Silvio dacht even na, en antwoordde toen met een kort hoofdknikje.

— Aangenomen! Jullie kunt om half acht komen. Ik heb een kamer voor jullie beschikbaar waar je kunt slapen. Als jullie het publiek bevallen kunnen jullie een week, of misschien veertien dagen blijven.

— Dank u wel, Senor! riep Raffles verheugd uit. Gij zult u over ons werk niet te beklagen hebben!

— Dat hoop ik, zeide Lopez Silvio droogjes, terwijl hij zich weder afwendde en een gesprek met de andere mannen begon zonder verder acht te slaan op zijn nieuwe artisten.

Raffles en zijn beide metgezellen namen aan een tafeltje plaats, zochten wat kopergeld bijeen, en bestelden, om in hun rol van armoedzaaiers te blijven, met zijn drieën een half fleschje goedkopen landwijn.

Charles wilde nu een sigaret opsteken, maar Raffles trapte hem bijtijds gevoelig op de teenen. Een voortreffelijke Egyptische sigaret in den mond van een reizenden tingeltangel artist zou al heel vreemd zijn.

Beschaamd stak Charles die een oogenblik uit zijn rol dreigde te vallen, de fijne sigaret weder

weg, en vergenoegde zich er mede zijn oude pijp te vullen, uit het groezelige zakje met ordinaire tabak, hetwelk Raffles hem voorhield en hij moest het erkennen deze tabak stonk tenminste naar behooren en was meer in overeenstemming met zijn uiterlijk.

Na een half uur ongeveer vertrokken de mannen, maar Raffles had in dien tijd zijn oogen goed den kost gegeven en een studie gemaakt van de inrichting van het huis.

Hij had een deur achter het buffet opgemerkt, waardoor Silvio enkele malen verdween, en daar bevond zich blijkbaar een soort huiskamer.

Door de deuropening kon Raffles een gedeelte zien van een ouderwetsche, kleine en niet al te goed onderhouden brandkast, en een maal had hij het rammelen van sleutels gehoord, toen er een rekening gepresenteerd werd welke de eigenaar van de zaak brommend betaalde.

De drie mannen vertrokken dus en maakten een wandeling door het stadje, een goed specimen van de kleine Amerikaansche plaatsen in deze streek, met zijn slecht, of in het geheel niet geplaveide straten, zijn voor het meeren-deel houten huizen, zijn morsige, heel of half naakte kinderen, die in het vuil speelden en zijn groote hoeveelheid paarden, alle getuigd met het hooge zware Mexikaansche zadel, versierd met zilveren of koperen plaatje en spijkerskoppen, zijn gemengde bevolking, waaronder de vrouwen, mits zij niet ouder waren dan achttien of uiterst twintig jaar, opvielen door haar buitengewone schoonheid.

Gedurende de wandeling besprak Raffles zijn plannen en tegen zes uur keerden zij naar het wijnhuis terug, om er hun eenvoudigen maaltijd te gebruiken.

Raffles ontdekte bij deze gelegenheid, dat de huiskamer nog een tweeden ingang had, en bij een rondgang door het huis had hij deze spoedig gevonden.

Deze tweede deur kwam uit op een gang, die eveneens uitliep op de gelagkamer, dicht bij het kleine tooneeltje.

Het was nu heel wat voller dan toen Raffles en zijn metgezellen zich kwamen aanbieden, en blijkbaar had Lopez Silvio door de geheele plaats het bericht laten verspreiden, dat hij nieuwe artisten geëngageerd had.

Tegen half acht waren alle tafeltjes bezet met een zeer eigenaardig publiek.

Daar zaten namelijk een paar wethouders, in een deftige gekleede jas, daar zaten een twintigtal kerels, die er juist zoo uitzagen alsof zij aan de onderneming van den vorigen nacht hadden

deelgenomen en voorts was de zaak gevuld met werklieden, koedrijvers, leegloopers, en eenige winkeliers.

Maar zij hadden allen dit met elkander gemeen, dat zij een revolver droegen.

De wethouders verborgen haar in hun broekzak, de lieden met het boevenuiterlijk in een groote, met koperbeslagen revolvertasch op de rechterheup.

En de waarde welke zij aan deze wapens hechten, bleek voldoende uit de liefde, waarmede zij ze versierd hadden.

Sommigen hadden de kolf met fraaie figuren besneden, anderen hadden het hout ingelegd met kleine stukjes ivoor, en weer anderen waren zelfs zóó ver gegaan de kolf met fijn zilverdraad in te leggen.

Om acht uur gaf Silvio een wenk, dat de voorstelling kon beginnen en nu sprong er een sterk geblankette, tamelijk zwaarlijvige vrouw op het tooneeltje, die met een schelle stem en heupwiegend Fransche liedjes begon te jammeren, waarbij zij werd begeleid door een oud heertje, met bijna wit haar, die met zijn neus op de toetsen lag en wel door een uurwerk bewogen scheen te worden zoo regelmatig hamerde hij op het rammelende instrument.

Een daverend applaus weerklonk, toen de vrouw eindelijk het tooneeltje weder afdaalde langs het kleine trapje, hetwelk dicht bij de zijdeur uitkwam.

Hierop kwam een negerzanger aan de beurt, die tevens danser bleek te zijn en die het publiek onthaalde op een aantal negerliedjes, gezongen in een dialect hetwelk zelfs Raffles en Charles zeer moeilijk begrepen.

En daarop was het de beurt van de pas geëngageerde artisten.

Henderson stapte onvervaard het tooneeltje op, dat hij met zijn geweldig lichaam bijna geheel scheen te vullen en Charles met zijn banjo gewapend, nam dicht bij hem plaats.

Raffles ging voor de piano zitten, en daar begonnen zij.

Henderson had werkelijk een zeer goede bariton en hij zong met gevoel — het publiek hing dan ook aan zijn lippen.

Maar de pianist scheen eenskiaps door een ongesteldheid te worden overvallen.

Hij stond ten minste op en verdween haastig door de kleine zijdeur.

Raffles had wel gezien, dat zijn verdwijning was opgemerkt, maar niemand scheen er eenige beteekenis aan te hechten. Silvio bleef kalm in zijn buffet staan en scheen uiterst verwaand

over zijn nieuwe aanwinst.

Raffles ging snel de gang ten einde en trad toen, na zich te hebben vergewist, dat men hem niet gezien had, vlug het vertrek binnen, waar de kleine, roestige brandkast stond.

Hij deed de knip op de deur, sloop toen op zijn teenen naar de deur, die juist achter het buffet uitkwam, bond snel een eind touw aan den deurknop, en bevestigde het andere einde zoodanig aan zijn arm dat het juist strak ge trokken was als hij voor de brandkast stond.

Een enkele blik was voldoende om hem te doen zien, dat hij met het oude meubel al zeer weinig moeite zou hebben. Maar toch zou het misschien wel een half uur duren — het was zeker wel gemakkelijker als hij de sleutel had.

Hij wist dat Silvio dezen sleutel steeds in zijn zak bij zich droeg en hij zou ze hem moeilijk in de stampvolle zaal kunnen gaan vragen.

Hij dacht even na, maakte het waarschuwingstouw weder van zijn arm los, hurkte dicht naast de deur neder, trok zijn revolver en riep met een hooge stem :

— Silvio !

Bijna dadelijk ging de deur open, en de bandiet trad binnen, in de meening dat zijn vrouw hem geroepen had.

Bliksemsnel stak Raffles in gehurkte houding de linkerhand in de hoogte en trok de revolver van Lopez Silvio uit den holster, terwijl hij tegelijkertijd zijn eigen wapen op de borst van den bandiet richtte.

De schurk was zoo volkomen verrast door deze handelwijze, dat hij onbewegelijk bleef staan.

Raffles stond op, trok Silvio aan zijn lederen gordel wat verder het vertrek in, en sloot toen snel maar volkomen bedaard de buffetdeur.

Toen zeide hij kalm maar op een toon die niet kon worden misverstaan :

— De sleutels !

Silvio, die zeer bleek was geworden, keek hem met brandende oogen vol woede en wraakzucht aan, en siste een zwaren vloek tusschen zijn op-eengeklemd tanden.

— Gij schijnt te aarzelen ? dan zal ik u even ter hulp komen ! Steek je handen op en wat vlug, want ik heb niet veel tijd !

De revolverloop raakte de borstkas van den bandiet en de handen gingen langzaam de hoogte in.

Raffles liet zijn linkerhand in den broekzak glijden, waar hij de sleutels wist te vinden en haalde ze er uit.

— Ga zitten ! beval hij kort af.

Silvio deed alsof hij wilde gehoorzamen, maar plotseling liet hij zijn handen dalen en greep den rechterpols van Raffles om hem de revolver te ontwringen.

Maar deze was op zijn hoede geweest en het volgende oogenblik rolde Silvio in een hoek, geveld door een kaakslag van Raffle's linker- vuist.

De Gentleman Inbreker liet geen tijd verloren gaan, maar opende snel de brandkast, haalde er vlug de rollen goudgeld en de stapels bankpapier uit, welke hij er zag liggen, stak een kistje bij zich, dat bij het schudden een klank gaf, alsof er zich keisteentjes, of diamanten in bebonden, wierp nog een blik op Silvio, die langzaam zijn bewustzijn scheen te herkrijgen en verliet toen haastig het vertrek, waarvan hij de deur van buiten sloot en den sleutel in zijn zak stak.

Hij snelde de gang door, en liet vlak voor de deur het eigenaardige fluitsein hooren, waar door zijn makkers werden gewaarschuwd.

Henderson was midden in een smachtende romance en verhaalde juist van een edele burchtvrouw, die door een snooden schurk in den toren van zijn kasteel was opgesloten, maar het publiek kreeg nimmer te hooren hoe het met deze beklagenswaardige dame afliep, want Henderson hield middenin op en stapte kalm van het tooneeltje, om door Charles gevolgd door de zijdeur te verdwijnen.

Er werd tusschen de drie mannen geen woord gewisseld, daar dit volkomen overbodig was. James en Charles hadden wel begrepen, dat het oogenblik om te handelen was aangebroken, want er zouden geen vijf minuten verlopen, of de roof zou worden ontdekt !

Zij snelden dus de gang weder door, openden een deur en stonden in de buitenlucht.

Zij ijlden om het huis heen en bereikten het Patio of voorplein waar een groot aantal paarden bijeen stonden, toebehoorende aan Mexicanen die van buiten waren gekomen. Gezadeld en getoomd, en bewaakt door een soort staljongen, een kerel met een niet zeer vertrouwen inboezemend uiterlijk.

Er werd geen tijd vermorst met onderhandelen.

Henderson sloeg den kerel eenvoudig neer, zoodat hij zeker in het eerste half uur niet weder tot zijn kennis zou komen en daarop sprongen zij in het zadel van drie paarden, welke Raffles en Charles reeds hadden losgemaakt.

Dit alles was zoo vlug geschied, dat zij reeds

ruim vijf minuten in de richting van de kleine voorstad voortgaloppeerden voor men in het wijnhuis tot de ontdekking van het bedrog was gekomen!

En deze vijf minuten zouden hen redden! Pas op een honderdtal meter afstand van de hacienda, hoorden zij de hoefslagen van snel galopperende paarden achter zich.

Zij sprongen uit het zadel en de paarden draafden dadelijk terug.

De drie mannen ijlden op de schuur toe, openden de deur, sprongen in de auto en deze snelde juist den straatweg op, in de richting

van de grens, toen de achtervolgers kwamen aangeloppeeren.

Deze losten nog eenige schoten op de voortijlende auto, maar zonder eenig gevolg.

En een half uur later stooft de wagen op de hoogste versnelling met een vaart van tachtig kilometer over de grens, zonder zich ditmaal te bekommeren over douanen of grenswacht.

En weer een uur later, ongeveer om elf uur in den avond, stegen zij met de vliegmachine op en vlogen de vrijheid tegemoet!

De volgende aflevering bevat :

De millioenen van Mr. Kettle.

VERSCHEENEN:

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen.

Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelerwerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885